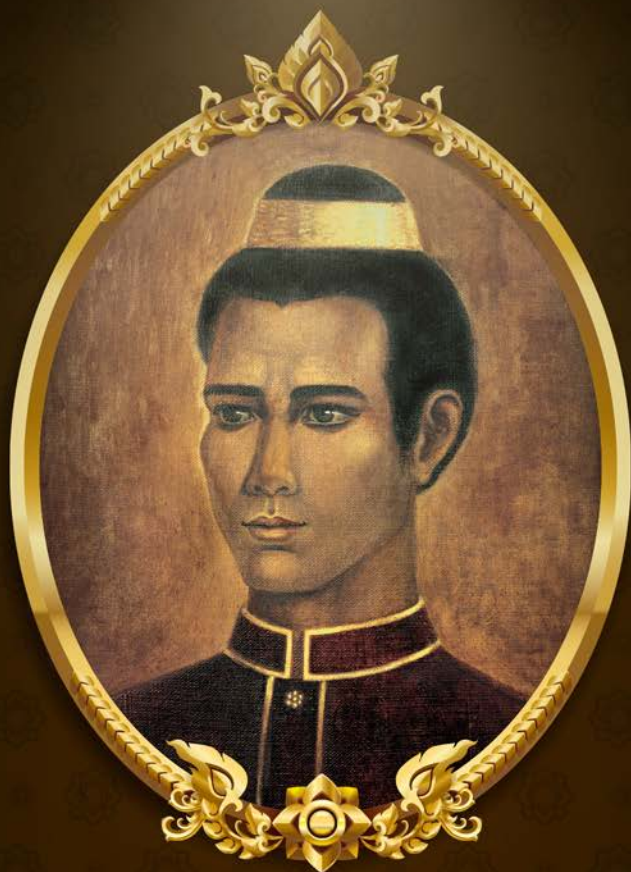

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

บันทึกการติดต่อ
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

โดย
ศรีเพ็ญ จัตูหะศรี
จัดพิมพ์โดยสำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

ขออัญเชิญคุณพระศรีรัตนตรัย
และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก
จงอำนวยการและดลบันดาลให้ท่าน
ประสบแต่ความสุขความเจริญ
ปรารถนาสิ่งใดจงสำเร็จ
สมดังความมุ่งหมายทุกประการ เทอญ.

● มโนปุพพงคมา ฌมมา ●

สำนักคั่นคว้าทางวิญญาน

หนังสือ

ผู้เขียน

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ครั้งที่ ๑

เจ้าของผลงาน

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้จัดการ

ผู้จัดหาทุน

ผู้จัดรูปเล่มหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ผู้ออกแบบปก

คณะพิสูจน์อักษร

ผู้ประสานงาน

ผู้ให้คำปรึกษาเรื่องหนังสือ

อิเล็กทรอนิกส์

เจ้าของลิขสิทธิ์

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

พร รัตนสุวรรณ

มีนาคม ๒๕๖๓

สำนักคั่นคว้าทางวิญญาน

ศรีเพ็ญ จัตุชะศรี

ผ่องผิว พัฒนประภาพันธ์

ทวิ ลีลาเวชบุตร

ชลิกา โรจนโกศล

ศมานันท์ ถนัดธรรมกุล

บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด

สำนักคั่นคว้าทางวิญญาน

สอาด แก้วเกษ

สุภาณี หงส์เงิน

ทวิ ลีลาเวชบุตร

กิตติ รัตนศรีวิจิตร

นริศ เรเชียงแสน

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

พงษ์เพชร อมรสิทธิ์

ดร.นันทพล โรจนโกศล

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

๔๗/๒ ถ.สามเสน บางลำพู

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง	๒๕๑๗	๑๕,๕๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สอง	๒๕๑๙	๕,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สาม	๒๕๒๐	๕,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สี่	๒๕๒๑	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ห้า	๒๕๒๑	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่หก	๒๕๒๒	๕,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่เจ็ด	๒๕๓๐	๕,๐๐๐	เล่ม

หนังสือ “สมเด็จพระนเรศวรมหาราช” เล่มนี้

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

จัดทำขึ้นใหม่ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)

เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๖๓

คำนำ ในการพิมพ์ครั้งแรก

บันทึกการติดต่อสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ซึ่งเขียนโดยคุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี เป็นบันทึกที่มีคุณค่าเพียงไรข้าพเจ้าไม่จำเป็นจะต้องกล่าวถึง เพราะเนื้อเรื่องทั้งหมดที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าสำหรับผู้ที่มีความสนใจในด้านนี้ เมื่อได้เริ่มต้นอ่านแล้วจะต้องอ่านให้จบ จะวางไม่ลง และก็เชื่ออีกอย่างหนึ่งว่า หนังสือเล่มนี้มีเสน่ห์อย่างมาก เพียงแต่เห็นรูปหน้าปก ซึ่งเป็นพระรูปที่แท้จริงขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ก็ทำให้อยากอ่านอยากรู้เรื่องแล้ว และถ้าใครเอาหนังสือเล่มนี้ไปเที่ยววางไว้โดยไม่ระวังรักษา หนังสือเล่มนี้ก็อาจจะหายได้โดยที่จะต้องมีการหาซื้อใหม่แล้วจะต้องลองหยิบขึ้นมาอ่านดูก่อน ครั้นแล้วก็ถือติดมือไปเลย เหตุการณ์สองอย่างนี้จะต้องมีอย่างแน่นอน

และอีกอย่างหนึ่ง เรื่องนี้ถึงแม้จะเคยนำลงในหนังสือวิญญานแล้วก็ตาม ก็ยังมีผู้ที่สนใจอยากอ่าน

อีกเป็นอันมาก ฉะนั้นในคราวรวบรวมพิมพ์ขึ้นเป็นเล่มในครั้ง
แรกนี้ จึงต้องพิมพ์เป็นจำนวนหมื่น หนังสือยังไม่ทันจะเสร็จ
คุณสนิท ธนรักษ์ ซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่งของสมาคมจังหวัด
กาญจนบุรี ก็สั่งจองไว้แล้วเป็นจำนวน ๕,๕๐๐ เล่ม ส่วนที่
เหลือก็จะทำเป็นหนังสือสำหรับผู้ที่ต้องการจะแจกเป็นของขวัญ
ในวันปีใหม่และจะแจกให้กับทุกคนที่ได้บูชาพระรูปลોકเกิด
อนุสรณ์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชไป

พระรูปหน้าปก ได้พยายามพิมพ์อย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำ
ได้ ซึ่งก็ทำได้เหมือนกับพระรูปที่เป็นต้นฉบับซึ่งเขียนด้วยสีน้ำ
มัน ส่วนรูปที่เป็นสัญลักษณ์ของพระรูปลોકเกิดอนุสรณ์แต่ละ
องค์นั้น ความจริงจะต้องมีสีถึง ๗ สีแต่เนื่องจากเวลาจัดทำมีไม่
พอ เพราะจะต้องให้เสร็จก่อนวันสิ้นปี ๒๕๑๗ จึงทำออกมาเป็น
สีเดียวก่อน แต่อีกไม่นาน ก็จะพิมพ์ออกมาให้มีสีต่าง ๆ เหมือน
กับที่เห็นในสมาธิทีเดียว

ส่วนรูปขอบและเครื่องบูชาต่าง ๆ เมื่อคราวทำพิธีนั้น
ความจริงได้ถ่ายไว้มาก และถ่ายด้วยฟิล์มสีทั้งหมด แต่เนื่องจาก
ต้นทุนในการพิมพ์เพียงเท่าที่เห็นนี้ก็มากอยู่

แล้ว ถ้าจะต้องพิมพ์ภาพสีอีกหลาย ๆ ภาพ ต้นทุนจะต้องสูง
กว่านี้มาก และจะขายในราคาอย่างที่จำหน่ายนี้ไม่ได้ ข้าพเจ้า
ต้องการจะให้คนทั้งหลายได้อ่านเรื่องนี้กันมาก ๆ จึงจำหน่าย
ในราคาที่ถูกที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อมิให้ต้องขาดทุนและมี
ทุนสำหรับพิมพ์ในครั้งต่อไปได้อีก ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าจะต้องจัด
พิมพ์ขึ้นอีกเป็นจำนวนพัน ๆ เล่มหรือหมื่น ๆ เล่มอย่างแน่นอน
และอีกเรื่องหนึ่งคือ อภินิหารของพระรูปลือคเกิด
อนุสรณ์ ฯ ซึ่งมีอยู่หลายอย่าง ตามที่ได้มีผู้บันทึกส่งมาให้ฉัน ก็
ยังไม่ได้พิมพ์รวมลงในเล่มนี้ เพราะเวลาไม่พอในการพิมพ์คราว
ต่อไป จะนำเรื่องอภินิหารต่าง ๆ ลงไว้ ด้วย

พร รัตนสุวรรณ

๒๕ ธันวาคม ๒๕๑๗

พระดำรัสของ
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
เมื่อครั้งทรงประกาศอิสรภาพ
ที่เมืองแครง พ.ศ. ๒๑๒๗

สมเด็จพระนเรศวรเป็นเจ้า ก็ตรัสแก่มุขมาตยาโยธา
ทหารทั้งปวงว่า เราหาความผิดมิได้ ซึ่งพระเจ้าหงสาวดีคิด
ร้ายต่อเราก่อนนั้น อันแผ่นดินพระมหานครศรีอยุธยา
กับแผ่นดินเมืองหงสาวดี ขาดจากทางพระราชไมตรีกัน
เพราะเป็นอกุศลกรรมนิยมสำหรับที่จะให้สมณพราหมณา
ประชากรราษฎรไร้ความเดือดร้อน ตรัสแล้วพระหัตถ์ขวาทรง
พระสุวรรณภิงคาร หลังอุทกธารลงเหนือพื้นพสุธาดล จึงออก
พระโอษฐ์ตรัสประกาศแก่ เทพเจ้าทั้งหลาย อันมีมหิทธิฤทธิ์และ
ทิพจักขุทิพโสต ซึ่งสถิตอยู่ทุกทิศานุทิศจงเป็นทิพพยาน

ด้วยพระเจ้าหงสาวดี มิได้ตั้งอยู่โดยครองสุจริต
มิตรภาพขั้ตติยราชประเพณีเสีย สามัคคีธรรม ประพฤติ
พาลทุจริตคิดจะทำภัยอันตราย แก่เรา ตั้งแต่นี้ไป กรุง
พระมหานครศรีอยุธยา กับเมืองหงสาวดี มิได้เป็นสุวรรณ
ปฐพีเดียวกันแต่ก่อน ขาดจากกันแต่นี้ไปตราบเท่า
กาลปาวสาน ครั้นพระราชบริหารประกาศ เป็นฉันทภาคอุภัย
มหานครเสร็จแล้ว พระราชโองการตรัสสั่งท้าวพระยาเสนามุข
มนตรีทั้งปวง ว่าเราจะยกทัพกลับไปพระนครครั้งนี้ จะพาพระ
มหาเถรคณช่องและญาติโยม กับพระยาเกียรติ พระยาพระราม
ไป แล้วจะตีกวาดครอบครวัร้ามัญห้วเมืองรายทางไปด้วย

พระดำรัสของ
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช
ทรงประกาศแก่เทพยดาทั้งหลาย
ในวันที่ทรงกระทำยุทธหัตถี

สมเด็จพระนเรศวรเป็นเจ้าเสด็จคอยฤกษ์ ทอดพระเนตร
เห็นมหาเมฆตั้งขึ้นมาแต่ทิศพายัพ แล้วกลับเกลื่อนคืนกระจาย
อันตรธานไป พระสุริยเทวบุตรจรัสแจ่มดวงในนภาดลอากาศ
พระมหाराชครู พระครูปุโรหิตาจารย์โหราธิบดีก็ลั่นช้องชัยดำ
เนินธง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็เสด็จทรงเจ้าพญาไชยยานุ
ภาพเป็นพระคชาธาร สมเด็จพระเอกาทศรถูอิศวรบรมนาถราช
อนุชาเสด็จทรงเจ้าพญาปราบไตรจักรเป็นพระคชาธาร พลทหาร
ก็ให้สนับบันลือศัพท์ แตรสังข์เสียงประโคมช้องกลองชนะ กลอง
ศึกสะท้อนสะเทือนประหนึ่งแผ่นดินจะไหว สมเด็จพระพุทธเจ้า
อยู่หัวทั้งสองพระองค์ยาดราพระคชาธาร

เป็นบาทอย่างสะเทินมาเบื้องขวาปะฝ้ายซ้ายเข้าศึก เจ้าพญา
ไชยานุภาพ เจ้าพญาปราบไตรจักร ได้ยินเสียงพลและเสียงฆ้อง
กลองศึกอิงคะนึงก็เรียกมันครั้นครั้น กางหูชูหางกิริยาป่วนเดิน
เป็นบาท อย่างใหญ่เร็วไปด้วยกำลังน้ำมัน ช้างทำวพระยามุข
มนตรี และโยธาทหารซ้ายขวาหน้าหลัง ทั้งนั้นตกลงไปมิทันเสด็จ
พระคชาธาร สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ก็ใกล้ทัพหน้า
เข้าศึก ตรัสทอดพระเนตรเห็นพลพม่ารามัญยกมานั้นเต็มท้องทุ่ง
เดิน ดุจคลื่นในพระมหาสมุทร เข้าศึกไล่พลชาวพระนครมาครั้ง
นั้นสลบซบซ้อนกันมิได้เป็นกระบวน สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทั้ง
สองพระองค์ ก็ขับพระคชาธารเข้าโจมตีแทงข้างม้ารี้พลไล่สายเสย
ถีบฉัดตะลุมบอน พลพม่ารามัญล้มตายเกลื่อนกลาด ช้างเข้าศึก
ได้กลืนน้ำมันพระคชาธาร ก็หกหันตลบปะกันไปเป็นอลหม่าน
พลพม่ารามัญก็โซมยิงธนูหน้าไม้ปืนไฟ ระดมเอาพระคชาธาร
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ และธูมาการก็ตลบมิดเป็น
หมอกมัวไปมิได้เห็นกันประจักษ์ พระบาทสมเด็จพระนเรศวร
เป็นเจ้า จึงตรัสประกาศแก่เทพยดาทั้งปวงว่า ให้บังเกิดมาใน
ประยูรมหาเศวตฉัตร จะให้บำรุงพระบวรพุทธศาสนา ไฉน
จึงมิช่วยให้สว่างแลเห็นเข้าศึกเล่า

พอดกพระโอบุษฐ์ลง พระพายก็พัดควันอันเป็นหมอกมิด
นั้นสว่างไป ทอดพระเนตรเห็นช้างเศวตฉัตร ๑๖ ช้าง มีช้าง
ตั้งช้างกันยืนอยู่เป็นอันมาก แต่มิได้เห็นพระมหาอุปราช ครั้น
เหลือบไปทิศฝ่ายขวาพระหัตถ์ก็เห็นช้างเศวตฉัตรช้างหนึ่ง
ยืนอยู่ ณ ฉายาไม้ช่อย มีเครื่องสูงและทหารหน้าช้างมาก ก็
เข้าพระทัยตระหนักว่าช้างพระมหาอุปราช พระเจ้าอยู่หัวทั้ง
สองพระองค์ก็ขับพระคชาธารตรงเข้าไป ทหารหน้าช้างเข้าศึกก็
ปืนจ่ารงค์มณฑกนกลับตระแบงแก้วระดมยิง มิได้ต้องพระองค์
และพระคชาธาร

สมเด็จพระนเรศวรเป็นเจ้า จิตรสร้างเรื่องเรียกว่าพระ
สุรเสียงอันดังว่า **พระเจ้าพี่เราจะยืนอยู่ไยในร่มไม้เล่า เชิญ
ออกมากระทำยุทธหัตถีด้วยกันให้เป็นเกียรติยศไว้ในแผ่นดินเกิด
ภายนอกไปไม่มีกษัตริย์ที่จะได้กระทำยุทธหัตถีแล้ว**

บันทึกการติดต่อ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

โดย ศรีเพ็ญ จัตุหะศรี

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระมหากษัตริย์ผู้กล้าวกกล้า
เกรียงไกร ผู้ทรงประทานอิสรภาพให้แก่ชนชาวไทย เมื่อปี พ.ศ.
๒๑๒๗ หลังจากที่คนไทยได้ตกเป็นเมืองขึ้นของพม่าอยู่ถึง ๑๕
ปี พระองค์ยังคงทรงห่วงใยถึงความเป็นอยู่ของประชาชนชาว
ไทย และความเป็นไปของบ้านเมืองตลอดมา แม้พระองค์จะ
ทรงละทิ้งกายเนื้อ เข้าสู่ภูมิทิพย์มาเป็นเวลานานถึงเกือบสี่ร้อย
ปีแล้วก็ตาม

นับแต่ข้าพเจ้าติดต่อทางสมาธิกับพ่อฤๅษีสรายากัส ได้
เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ นั้น ข้าพเจ้าก็ได้ติดต่อถามพ่อฤๅษีถึงบรรดา
อดีตพระมหากษัตริย์ ผู้ทรงมีพระคุณแก่ประเทศชาติทุกพระองค์
ก็ได้ทราบจากพ่อฤๅษีว่า

องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ยังคงทรงห่วงใยประเทศบ้านเมืองอยู่เสมอตลอดมาไม่สร้างซา พระองค์จะประทับคุ้มครองป้องกัน ถวายแต่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และองค์สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถเป็นประจำ ทั้งๆ ที่มีเทพเจ้าองค์อื่นๆ ที่ได้คอยถวายความคุ้มครองอยู่ก็ตาม ส่วนองค์สมเด็จพระเอกาทศราช พระอนุชาผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุข ก็มักจะอยู่กับองค์สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ร่วมกับสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวและเทพเจ้าองค์อื่นๆ อีกหลายองค์

ข้าพเจ้าได้ทราบเพียงแค่นั้น ก็ไม่ได้ติดต่ออะไรกับพระองค์ แต่ก็ได้ขอร้องให้พ่อฤๅษีช่วยกรุณาติดต่อ เพื่อที่จะเขียนพระรูปของพระองค์เมื่อคราวที่เขียนพระรูปพ่อขุนรามคำแหงมหาราช เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ แต่จนแล้วจนรอดหลังจากเขียนพระรูปพ่อขุนรามคำแหงมหาราชเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้ากับอาจารย์ลาวัญญ์ก็ต่างมีกิจธุระ ซึ่งทำให้เราไม่ได้ทำงานร่วมกันอยู่พักหนึ่ง จนมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ อาจารย์ลาวัญญ์กับข้าพเจ้า ก็ได้กลับมาสนทนากันและนัดหมายกัน

เพื่อจะเขียนพระรูปอดีตพระมหากษัตริย์กันอีก โดยเริ่มจากพระรูปของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เราได้เริ่มลงมือเขียนวันแรก คือวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔ ตอนบ่าย นับแต่วันนั้นเป็นต้นมาจนบัดนี้ อาจารย์ลาวัณย์กับข้าพเจ้าก็ได้พบกันทุกวันตอนบ่ายสองโมงถึงสี่โมงเย็น เว้นวันเสาร์และวันอาทิตย์ โดยเฉพาะตลอดปี พ.ศ. ๒๕๑๕ มาจนถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ไม่เคยขาดจากการวาดพระรูปกันเลย เมื่อเราเขียนพระรูปของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเสร็จ ข้าพเจ้าก็ได้ขอร้องพ่อฤๅษีให้ช่วยกรุณาติดต่อ สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช พระเจ้าอยู่ทอง พ่อขุนเม็งรายมหาราช สมเด็จพระนารายณ์มหาราช พระนางจามเทวี และเจ้าหญิงอริยัญญาณีแห่งแสนหวีนคร รูปสุดท้ายที่เราได้เขียนในช่วงนั้นก็คือ พระรูปของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ในชุดทรงเครื่องฉลองพระองค์ในวันทรงกระทำยุทธหัตถีกับพระมหาอุปราชา ซึ่งในครั้งแรกข้าพเจ้าและอาจารย์ลาวัณย์ไม่ได้ตั้งใจจะเขียน เรามีหมายกำหนดที่จะเขียนพระรูปของสมเด็จพระเอกาทศราช ซึ่งพ่อฤๅษีช่วยกรุณา

ติดต่อให้ ครั้นพอถึงวันนัดที่จะเขียน สมเด็จพระนเรศวรมหาราช กลับเสด็จมาแทนและตรัสว่า ให้เขียนพระรูปของพระองค์ที่ทรง เครื่องในวันทรงกระทำยุทธหัตถี กับสมเด็จพระมหาอุปราชา แห่งกรุงหงสาวดีเมื่อ พ.ศ. ๒๑๓๕ ก่อน พระรูปนี้เขียนยากมาก ต้องใช้เวลาเขียนถึง ๓ เดือนเศษกว่าจะทรงพอพระทัยและรับสั่ง ว่าใช้ได้ แต่ถึงกระนั้นกว่าจะเสร็จจริงๆ ก็กินเวลาถึงปีเศษ

ข้าพเจ้าได้เขียนเล่าเรื่องประกอบมายืดยาว ขอย้อนกลับไปตอนเริ่มลงมือเขียนพระรูปสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔ เมื่อพระองค์เสด็จมาเป็นแบบ วันหนึ่งข้าพเจ้าได้ทูลกับพระองค์ว่า ข้าพเจ้าจะไปเฝ้าพระองค์ ที่อนุสรณ์ดอนเจดีย์ สุพรรณบุรีสักครั้งหนึ่ง แต่เวลาก็ล่วงเลยมานาน ข้าพเจ้าก็ยังหาโอกาสไปสุพรรณบุรีไม่ได้ จนเมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๑๖ คณะของข้าพเจ้าประมาณ ๑๑ คน ก็เดินทางไปอนุสรณ์ดอนเจดีย์ สุพรรณบุรี พร้อมทั้งเครื่องสังเวช ไปถึงที่นั่นประมาณ ๑๑ น. เศษ พอตั้งเครื่องสังเวชแล้ว ข้าพเจ้าก็เข้าสมาธิดูว่ามีไอบปาทิกะอะไรบ้างที่อยู่บริเวณนั้น ก็ได้พบองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

และโอบปาทิกะแต่งตัวลักษณะเป็นชาวบ้านอีกมากมาย พระองค์รับสั่งว่า “นานตั้งปี กว่าจะมา” แล้วก็ไม่ได้รับสั่งอะไรอีก หลังจากนั้นเราก็ได้ไปเที่ยววัดป่าเลไลย์ เพลายังเหลืออีกมาก เราก็คิดกันว่าจะไปเที่ยวที่ไหนต่อกันดี ก็นึกกันขึ้นมาได้ว่า เราควรจะไปพนมทวน เมืองกาญจนบุรี ที่เขาบอกว่ามีเจดีย์ที่พบใหม่อีกองค์หนึ่ง ลองไปดูกันซิ เราก็ถามทางที่จะไปจากชาวบ้านมาตลอดทางว่าเราจะมุ่งไปทางทิศใด คณะเรามาถึงองค์พระเจดีย์ที่อยู่ พนมทวน กาญจนบุรี ก็ราวบ่ายสามโมงยังมีดอกไม้เหลืออยู่บ้าง เราใช้ดอกไม้้นั้นบูชาองค์พระเจดีย์

ข้าพเจ้าเข้าสมาธิดูว่ามีโอบปาทิกะอะไรอยู่บ้าง ก็ได้พบทหารทั้งไทยทั้งพม่า ช้างม้ามากมาย และได้พบองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชอีก พระองค์รับสั่งว่า “ชนช้างกันที่นี่” แล้วก็ไม่ได้รับสั่งอะไรอีก ข้าพเจ้าได้บอกอาจารย์พรและคณะที่ร่วมไปด้วยกัน ต่างคนต่างก็คิดว่าเจดีย์แห่งนี้ น่าจะเป็นเจดีย์ยุทธหัตถีเสียแล้ว

เมื่อข้าพเจ้ากลับจากสุพรรณบุรี และพนมทวน คราวนั้นต้องกลับมาหาหนังสือพิมพ์อ่านเรื่องราวที่มี

ผู้คนถูกเถียงกันเกี่ยวกับเรื่องพระเจดีย์ยุทธหัตถีอยู่ที่ไหนแน่ เพราะก่อนหน้านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้สนใจหาอ่าน จึงไม่รู้ถึงเรื่องราวที่ถกเถียงกัน เพียงแต่รู้ว่ามีการเถียงกัน แต่ไม่รู้รายละเอียดว่าเขาถกเถียงกันอย่างไร

จากเรื่องราวที่ได้อ่านจากหนังสือต่าง ๆ และจากที่ข้าพเจ้าไปพนมทวนคราวนั้นและพระองค์ทรงรับสั่งว่า **“ชนข้างกันที่นี่”** เป็นชนวนให้ข้าพเจ้าค้นคว้าหาเหตุผลและหลักฐานว่าอะไรเป็นอะไร เราจึงไปพนมทวนกันอีกหลายครั้ง เราได้ทูลถามจากพระองค์ถึงการรบ และแม้การค้นหาหนองสาหร่าย ซึ่งเป็นเรื่องราวที่มหัศจรรย์อย่างยิ่ง ซึ่งในที่สุดนี้ทำให้คณะของเราที่ไปร่วมการพิสูจน์นั้นมีความแน่ใจว่า เจดีย์ยุทธหัตถีอยู่ที่ตำบลดอนเจดีย์ อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรีแน่นอน และรายละเอียดเกี่ยวกับการซักถามเรื่องการรบและเรื่องอื่น ๆ นั้นได้ใช้เวลาถึงชั่วโมงกว่า และได้บันทึกไว้ในเทปทั้งหมด ซึ่งเป็นเรื่องยาวเกินกว่าที่ถ่ายทอดลงในหนังสือนี้ได้ จึงขอเล่าเรื่องตอนนี้แต่เพียงสั้น ๆ ไว้ก่อน

วันค้นพบหนองสาหร่าย

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๑๖ คณะเราซึ่งนั่งรถยนต์ไป ๒ คันประมาณเกือบ ๓๐ คน มุ่งหน้าสู่ตำบลระพังตรุ อ. พนมทวน จ. กาญจนบุรี ไปสมทบกับคณะที่ไปรถเก๋งอีก ๔ คัน ฉะนั้นคณะเราที่ไปพนมทวนครั้งนี้ประมาณ ๕๐ คน เราไปถึงที่องค์พระเจดีย์ประมาณ ๑๐ นาฬิกาเศษ หลังจากเราได้นมัสการองค์พระเจดีย์ และเดินเที่ยวสำรวจสถานที่ใกล้เคียงซึ่งมีทั้งพระเจดีย์และพระปรางค์แล้ว เราพากันรับประทานอาหารกลางวันที่วัดทุ่งสมอ ซึ่งอยู่ตรงปากทางเข้าที่จะไปในบริเวณองค์พระเจดีย์นั่นเอง

ที่นี้ก็ถึงตอนที่ จะค้นหาหนองสาหร่ายกันละ ข้าพเจ้ายังมีดแปดด้านไม่รู้จะทำประการใดดี และทุกคนที่ไปด้วยกัน ก็พากันคอยฟังข้าพเจ้าว่าจะทำอย่างไรต่อไป อาจารย์พรได้บอกให้ข้าพเจ้าเข้าสมาธิดูซิว่า จะพบองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชหรือไม่ และพระองค์จะรับสั่งว่าอะไร และหนองสาหร่ายอยู่ที่ไหน

ข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิก็พบองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระองค์มีได้รับสั่งบอกว่าหนองสาหร่ายอยู่ ณ ที่แห่งใด เพียงแต่บอกว่าให้มุ่งหน้าไปทางทิศนี้ ข้าพเจ้าไม่รู้จะทำประการใดดี ก็ได้บอกอาจารย์พรและคณะที่ไปด้วยกันตามนั้น จึงเป็นอันว่าคณะที่ไปด้วยกันตกลงกันให้รถคันที่ข้าพเจ้านั่งออกนำหน้า มีรถคันอื่น ๆ ตามมาอีก ๕ คัน รถคันที่ข้าพเจ้านั่งมากก็เล่นไปเรื่อย ๆ ตามเส้นทางสายพนมทวน อุ้มทอง ข้าพเจ้ายังคงมีดแปดด้านอยู่เช่นเดิม คิดวิตกอยู่ในใจแต่เพียงลำพังว่า เอ๊ะ ข้าพเจ้าจะมาหลอกคนทั้ง ๕๐ กว่าคนเสียแล้วหรือนี้ เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่หนองสาหร่ายอยู่ที่ไหน จะไปชี้บอกได้อย่างไร นึกหมดหวัง ท้อแท้และสังเวชตัวเอง ทันทันนั้นเอง ความรู้สึกของข้าพเจ้าก็วูบตึงลึกลง ลืมสนิทว่าขณะนี้ตัวเองกำลังนั่งมาในรถยนต์ที่กำลังเล่น ตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่ทุกอย่างเจียบสนิท มองเห็นแต่เงาของคนสูงเทียมฟ้าอยู่ข้างทาง ข้าพเจ้าได้บอกให้รถหยุดทันที โดยไม่รู้สึกรตัว

เมื่อรถจอดสนิทข้างทาง รถที่มาด้วยกันทั้งหมดก็พลอยจอดตาม ๆ กัน ทุกคนลงจากรถมายืนอยู่ข้างทางกันหมด ตอนนั้นเวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. ตรง แดดร้อนเปรี้ยง มองไปสองข้างทางเห็นแต่ทุ่งนาเว้งว่าง จะมีก็แต่ต้นไม้เล็ก ๆ ขึ้นอยู่เป็นหย่อม ๆ ห่าง ๆ กัน ไม่มีที่ท่าว่าจะมีหนองน้ำสักแห่งเดียวอยู่ ณ ที่แห่งใด อาจารย์พรก็ได้บอกให้ข้าพเจ้าเข้าสมาธิถามองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชดูซิว่า หนองสาหร่ายอยู่ที่ไหน เพราะเราไม่รู้ว่าจะเดินไปทางทิศใด มันเว้งว่าง มองไปทางไหนก็มีแต่พยับแดดระยิบระยับไปหมด เมื่อข้าพเจ้าเข้าสมาธิก็พบพระองค์และรับสั่งว่า “ให้ไปถามผู้หลักผู้ใหญ่ที่อยู่แถวนี้ จะรู้เรื่องและพบขงเป็นหลักฐาน และหนองสาหร่ายอยู่ทางนี้ ต้องเดินลึกเข้าไป” ข้าพเจ้า ออกจากสมาธิบอกอาจารย์พรและคณะที่ไปด้วยกัน แต่ในใจของตัวเองตอนนั้นนึกหมดหวังและคิดว่า ถ้าเกิดไม่เป็นไปตามที่พระองค์รับสั่งแล้ว ข้าพเจ้าต้องเลิกทำงานที่ทำการค้นคว้าอยู่นี้อย่างแน่นอน เพราะแสดงว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าพบเห็น ได้ยิน รู้เรื่องในขณะที่เข้าสมาธินั้น

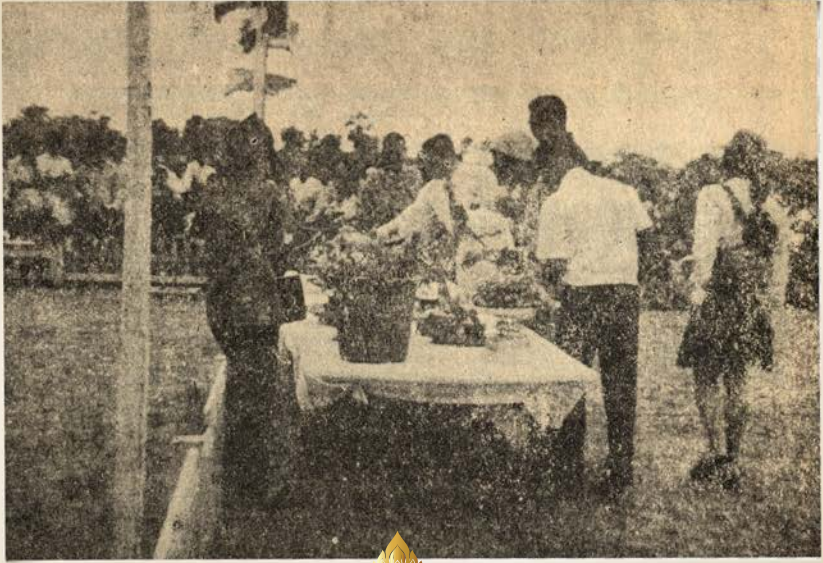
จะต้องเป็นสิ่งหลอกลวงให้ข้าพเจ้าหลงเข้าใจผิด เลยจะพลอยกลายเป็นว่า ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ลวงโลก เพราะการเข้าใจผิด แต่อาจารย์พรและคณะที่ไปด้วยกันไม่ได้หมดหวัง ทุกสิ่งทุกอย่างเราต้องพิสูจน์กันให้ชัดแจ้ง ไม่เช่นนั้นก็ไม่มีความรู้ว่าจะอะไรผิดอะไรถูก ถ้าผิดจะผิดที่ตรงไหน ถ้าถูกจะถูกที่ตรงไหน อาจารย์พร รัตนสุวรรณ คุณสนิท ธนรักษ์ และ อาจารย์จุลทัศน์ พยาฆรานนท์ก็ได้เดินไปที่หมู่บ้าน ซึ่งอยู่ห่างจากที่คณะเราจอดรถไป ประมาณ ๒๐๐ เมตรเศษ ไปไต่ถามบ้านแรกก็ไม่ได้เรื่องไปบ้านที่สอง คนที่บ้านที่สองได้บอกให้ไปหากำนัน อาจารย์พร คุณสนิท และอาจารย์จุลทัศน์ จึงได้เดินมาที่ตลาดซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก ไปถามหาบ้านกำนันจากคนที่ตลาด ชาวบ้านก็ดีเหลือเกิน อุตส่าห์ไปตามกำนันมาให้ ซึ่งเป็นเหตุบังเอิญที่สุด เพราะปกติวันอาทิตย์กำนันมักจะไม่ค่อยอยู่บ้าน ถ้าไม่ออกตรวจท้องที่ก็ต้องเข้ากรุงเทพฯ แต่วันอาทิตย์นั้นมีเหตุบางอย่าง ให้อยู่ทำธุระที่บ้าน ไม่ได้ออกจากบ้านไปไหน พวกเราจึงได้พบกำนันที่ร้านขายน้ำข้างทางนั่นเอง

องค์พระเจดีย์ยุทธหัตถีที่พนมทวน

จ. กาญจนบุรี ในวันทำพิธีบวงสรวงสมโภชน์
หลังจากบูรณะเสร็จแล้ว

เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๑๗

คณะที่ไปทำพิธีบวงสรวงสมโภชน์
พระเจดีย์ยุทธหัตถี

กำลังช่วยกันจัดเครื่องบวงสรวง
เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๑๗

เครื่องรบโบราณที่ชาวบ้านและกำนันสุวิทย์ ศรีอุบล
กำนันตำบลรางหวาย อ. พนมทวน จ. กาญจนบุรี
ได้พบขณะที่ไถดินทำนา ทำไร่ ในบริเวณที่ไม่ห่างจากที่ตั้ง
หนองสาหร่ายประมาณ ๓-๕ กิโลเมตร
เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๑๗

ขณะที่ไปร่วมค้นหาหนองสาหร่าย ได้หยุดรถข้างทาง
ตรงที่สมเด็จพระนเรศวรรับสั่งให้หยุด

เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๑๖

เราได้ทราบว่กำนัซซื่อ กำนัซสุวิทย์ ศรีอุบล ตำบลที่เรหยุด
รถกันนี้ซื่อตำบลรวงหวย ขึ้นกับอำเภอพนมทวน จังหวัต
กาญจนบุรี เป็นกิโลเมตรที่ ๓๔ ครังจากกาญจนบุรี-อุู่ทอง พวก
เรได้ถมกำนัซดูว่ที่แถวนี้มีหนองน้ำบั้งหรือเปล่า กำนัซตอบ
ว่ไม่มี แต่มีซ้างในต้องเดินล็กเข้าไปจากถนนใหญ่นี้ประมาณ ๒
กิโลเมตร เรจิงได้ขอร้องให้กำนัซพาเข้าไปดู ขณะที่กำลังนั้ง
ซ้กถมกันอยู่ันั้น กำนัซได้เล่าให้ฟังว่ เมื่อ ๓-๔ วันก่อน (คือ
ราววันที่ ๗-๘ มีนาคม ๒๕๑๖) มีชาวบ้านไปไถนา แล้วได้ของ
เครื่องรบโบราณมาหลายอย่ง รวมทั้งที่บ้านของกำนัซเองไป
ไถนาก็ได้ของมาเช่นกัน มีกระดิงซ้างหลายอัน รวมทั้งอย่งอื่น
อีกมากมาย (ดูรูปภาพที่ถ่ายมาในเล่มนี้) กำนัซได้บอกให้ชาว
บ้านนำมาให้คณะพวกเราชม

กำนัซสุวิทย์ ศรีอุบล ได้นั้งรถคันหน่านำคณะเรบุกตาม
ทางเกวียนเข้าไปจากถนนใหญ่ประมาณ ๒ กิโลเมตรก็หยุดรถ
เรก็มอเห็นหนองน้ำทางด้านขวามือ อาจารย์พรได้ให้ซ้าพเจ้า
เข้าสมาธิถมองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชดูว่

ใช้หนองนี้หรือไม่ พระองค์ทรงตอบว่าไม่ใช่ แต่บอกว่าให้หยุดรถ
ที่นี่แล้วเดินไปทางด้านซ้ายมือ ในคณะของเรามีผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง
ร่วมไปด้วย องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชรับสั่งว่า ให้ผู้ใหญ่
ท่านนั้นเดินนำหน้าขบวน ให้เดินไปเรื่อยๆ ถ้าผู้ใหญ่ท่านนั้น
ได้กลิ่นดอกกุหลาบ ณ ที่แห่งใด ณ ที่แห่งนั้นแหละคือใจกลาง
หนองสาหร่าย

ผู้ใหญ่ท่านนั้นก็ก้มหน้าก้มตาเดินนำหน้า พวกเราเดิน
ตามหลังกันเป็นแถวฝ่าเปลวแดดเข้าไปในทุ่งนา ที่ดินแตก
ระแหง มองไม่เห็นเลยว่าจะมีหนองน้ำอยู่ ณ ที่แห่งใด เดินไปได้
สักพักหนึ่ง ผู้ใหญ่ท่านนั้นก็ได้กลิ่นกุหลาบและได้หยุดเดินทันที
แล้วเงยหน้าขึ้นมองไปข้างหน้า เดินไปอีกไม่กี่ก้าวก็พบหนองน้ำ
ที่เรามองแต่ไกลไม่เห็นก็เพราะว่า พวกชาวนาได้ปั้นคูดินสูงขึ้น
กันน้ำไว้ คุณจึงบังทำให้เรามองไม่เห็นน้ำแต่ไกล พวกเราได้ถาม
กำนันเกี่ยวกับหนองน้ำนี้ กำนันได้บอกว่า กำนันเป็นคนถิ่นนี้
เมื่อตอนเด็กๆ หนองน้ำกว้างใหญ่มาก น้ำหลากไปถึงถนนใหญ่
แต่มาตอนนี้ตื้นเขิน

ตอนที่พวกเราไปกันนั้นเป็นหน้าแล้ง หนองน้ำยังกว้างตั้งประมาณ ๑๐๐ เมตรเศษ ถ้าเป็นหน้าน้ำคงจะเจ็มนอง กว้างใหญ่มากทีเดียว เป็นอันว่าเราค้นพบหนองสาหร่ายแล้ว

องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช รับสั่งว่าพระองค์ได้ตั้งทัพอยู่ระหว่างช่องภูเขาสองลูกนั้น ซึ่งตอนที่เรายืนอยู่ตรงหนองสาหร่ายนั้น เมื่อมองหันหน้าไปทาง อำเภออุ้มทอง จ. สุพรรณบุรี จะมองเห็นทิวเขา ๒ แห่ง และนี่คือหนองน้ำสำหรับให้ทหารใช้ดื่มกินกันขณะตั้งทัพ

คณะเราเดินทางต่อไปที่อนุสรณ์ดอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี มีคนหนึ่งในขณะที่เดินทางไปด้วยกัน ได้รับกระดิ่งข้างมา ๑ อันจากกำนันสุวิทย์ เพื่อเป็นที่ระลึก ซึ่งกระดิ่งอันนี้ครั้งแรกกำนันสุวิทย์ได้มอบให้แก่ผู้ใหญ่ที่ไปในคณะเราเพื่อเป็นที่ระลึก แต่ผู้ใหญ่ท่านนั้นไม่รับ เพราะบอกว่า **“ของนี้ท่านไม่อนุญาต ไม่รับดอก เคยได้ยินปาฏิหาริย์”** แต่คนที่รับมานั้นเขาบอกว่า **“เขาไม่กลัวขอเขาเถอะ”** พอขึ้นรถก็นั่งสั่นกระดิ่งนั้นมาตลอด มาได้ไม่ไกลเท่าไร รถคันที่มีคน

ถือลูกกระดิ่งนั่งมาด้วยนั้น ยางระเบิดแตก รถไม่ได้รับอุบัติเหตุ แต่ต้องเปลี่ยนยางรถยนต์ใหม่ อาจารย์พร ต้องขอกระดิ่งนั้น เพื่อจะเอาไปคืนไว้ที่กำนันสุวิทย์ เพื่อให้เก็บไว้เป็นหลักฐานเป็น ของส่วนรวม ให้คนรุ่นหลังศึกษาค้นคว้าต่อไป อาจารย์พรได้ให้ ข้าพเจ้าเข้าสมาธิ ทูลถามองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชดูว่า ที่ ยางรถยนต์ระเบิดนั้นเกี่ยวกับพระองค์หรือไม่ หรือว่าเป็นเหตุ บังเอิญธรรมดา พระองค์รับสั่งว่า “ก็อยากดูปาฏิหาริย์ มิใช่หรือ และของนั้นเป็นส่วนรวม ควรเก็บไว้ที่เดิมเพื่อเป็นหลักฐาน” ในวันนั้นเราทุกคนกลับถึงบ้านอย่างปลอดภัย ด้วยจิตใจที่ตื่น เต็มและเบิกบาน

องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระองค์ทรงห่วงใย ประชาชนชาวไทย และให้ความปกป้องคุ้มครองบ้านเมืองอยู่เสมอ ตลอดเวลา เพื่อมิให้ต้องเกิดเหตุภัยถึงขนาดที่จะต้องบานปลาย กลายเป็นอื่น ถ้าจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นในบ้านเมือง พระองค์มักจะรับสั่งผ่านพ่อฤๅษีสรายากัสเสมอ อย่างเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๑๖ ข้าพเจ้านอนหลับฝันไปว่า:-

“ข้าพเจ้าไปหาอาจารย์ลาวัณย์ ที่มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อบอกให้เขียนรูปตามปกติ ขณะที่เดินออกประตูกรมศิลปากร จะมาขึ้นรถเมล์กลับบ้าน ขณะนั้นเองก็มองเห็นที่ท้องสนามหลวงห้องฟ้าดำมืด เต็มไปด้วยฝูงอิกากำลังจิกตีกัน หล่นลงมาเกลื่อนกลาดบรรยากาศน่าสะพียงกลัวมาก ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่าจะกลับบ้านได้อย่างไร พร้อมกับนั้นก็มิช้าวมาอีกว่า มีโจรใหญ่เข้าเมืองมา ๕ คน เป็นโจรที่คอยปล้นสะดมกับผู้คนที่ผ่านไปมา ความหวาดกลัวครอบคลุมไปทั่วบริเวณ ในที่สุดข้าพเจ้าก็หาทางเล็ดลอดกลับมาถึงบ้านจนได้”

พอรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา ดูนาฬิกาเป็นเวลาตี ๔ พอตี ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็นอนไม่หลับอีกเลยจนสว่างรุ่งเช้า ได้เล่าให้อาจารย์พรพิง พร้อมทั้งถามด้วยว่า **จะเป็นฝันธรรมดาหรือว่าเป็นนิมิตอะไร** เพราะมันชัดเหลือเกิน อาจารย์พรได้ให้ข้าพเจ้าเข้าสมาธิไปถามพ่อฤๅษีสรายากัส แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบ จนตกกลางคืนพ่อฤๅษีจึงได้บอกว่า ที่ฝันเมื่อคืนนั้นเป็นนิมิตที่องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชเสด็จมาบอกว่า วันเสาร์วันอาทิตย์ที่จะถึงนี้

จะเกิดการจลาจลถึงนองเลือดที่ท้องสนามหลวง เหตุการณ์
จะเคร่งเครียดในวันเสาร์ และวันอาทิตย์จะเป็นวันที่รุนแรง
ถึงจลาจลนองเลือด วันจันทร์จะเริ่มคลี่คลาย และต่อจากนั้น
ประเทศไทยเราก็จะตกอยู่ในภาวะเหมือนคนเป็นไข้อยู่ตลอดเวลา
จะมีอาการหนาว ๆ ร้อน ๆ ปวดเมื่อยตามตัว จะมีบางครั้ง
เป็นระยะ ๆ ที่ไข้จะขึ้นถึงกับชัก แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ถึงตาย จะเป็น
อยู่ตลอดทั้งปี ซึ่งวันเสาร์-วันอาทิตย์ที่พระองค์รับสั่งนั้น คือวัน
ที่ ๑๓-๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ ซึ่งกลายมาเป็นวันมหาวิปโยคของ
คนไทยทั้งชาตินั้นเอง เป็นวันที่มิได้มีใครคาดคิดว่าจะเป็นไป
ได้ที่คนไทยจะฆ่ากันเอง

อนึ่ง พระองค์รับสั่งอีกว่า ในระยะที่ชะตาของโลก
เป็นแบบนี้ คือลูกเป็นไฟไปทั่วทุกหัวระแหงเช่นนี้ สำหรับ
ประเทศไทยแล้ว พระองค์คอยช่วยเหลือควบคุมสถานการณ์ให้
ได้รับความกระทบกระเทือนน้อยที่สุด ขนาดเท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

สำหรับความเห็นของข้าพเจ้าเองรู้สึกว่ ถ้าประเทศไทย
และเราชาวไทยทุกคน ไม่มีพระองค์คอยให้

ความปกป้องคุ้มครองแล้ว บ้านเมืองของเราคงจะแตกสาแหรกขาดเสียแล้ว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคงจะไม่ยุติลงได้อย่างรวดเร็วเกินคาดคิด และคนไทยเราก็คงจะไม่สามัคคีกันเห็นอกเห็นใจกัน ได้รวดเร็วเช่นนี้ การแก่งแย่งคงจะทวีความรุนแรงขึ้น แต่ถึงจะมีอยู่บ้างก็ยังถือว่า อยู่ในขั้นที่ดีกว่า เมื่อเทียบกับเหตุการณ์ทั้งโลก ซึ่งกำลังเดือดร้อนอยู่ทั่วทุกหัวระแหงเช่นกัน

สำหรับปาฏิหาริย์ของพระองค์ ที่ข้าพเจ้าได้ประจักษ์ชัดมากับตัวเองอย่างชัดเจนรวมทั้งคนอื่น ๆ อีกนับร้อยที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นก็ต้องเข้าใจว่าเป็นปาฏิหาริย์ของพระองค์อย่างแน่นอน ก็คือหลังจากที่สมาคมชาวกาญจนบุรีร่วมกับกรมศิลปากรได้ทำการบูรณะพระเจดีย์ยุทธหัตถี ที่อำเภอพนมทวน เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๑๗ ซึ่งทำการซ่อมแซมบูรณะอยู่ประมาณ ๒ เดือน ก็แล้วเสร็จ ซึ่งตอนนั้น คุณสนิท ธนรักษ์ ก็ได้มารับอาจารย์พรกับข้าพเจ้าไปร่วมพิธีบวงสรวงก่อนลงมือบูรณะ ตอนนั้นยังไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น แต่การซ่อมแซมบูรณะก็แล้วเสร็จมาโดยสะดวก จนเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม

๒๕๑๗ ได้ทำพิธีบวงสรวงสมโภชน์องค์พระเจดีย์ยุทธหัตถี หลังจากซ่อมแซมบูรณะเสร็จ วันนั้นอาจารย์พรและข้าพเจ้าก็ได้ไปร่วมพิธีด้วย

อาจารย์พรกับคณะรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย ออกจากกรุงเทพฯ ราว ๑๑.๓๐ น. เราแวะรับประทานอาหารกลางวันกันที่จังหวัดนครปฐม ไปถึงองค์พระเจดีย์ยุทธหัตถีที่พนมทวน เวลา ๑๔.๐๐ น. ตรงพอดี แดดร้อนเหลือเกิน อากาศแห้งแล้ง ระยะทางจากถนนใหญ่จนถึงองค์พระเจดีย์ ระยะทางราว ๑๓ กิโลเมตร เป็นทางถนนลูกรัง รถแล่นเข้ามาฝุ่นตลบคละคลุ้ง สองข้างทางเป็นท้องนาที่ชาวนาไถไว้แล้ว แต่ด้วยความที่ฝนไม่ตกลงมาเลย ดินที่ไถไว้จึงกลายเป็นฝุ่นตลบ ข้าวกล้าที่ตกไว้แล้วขึ้นมาได้สูงประมาณ ๕-๖ นิ้ว แห่งเกรียมกลายเป็นสีเขียวยาวเป็นสีน้ำตาล บางแห่งที่ชาวไร่ลงอ้อยไว้ ใบอ้อยก็แห้งกรอบ ยืนต้นตายอยู่ทั่วไป บางแห่งที่ลงต้นพริกไว้ ต้นพริกก็ยืนต้นคอดอ่อนคอดพับเหมือนคนอ่อนระโหยโรยแรง บางต้นยืนต้นใบแห้งเฉา ข้าพเจ้ารู้สึกสลดใจนึกภาวนาในใจว่า “ขอพระองค์จงทรงบันดาล

ให้ฝนตกลงมาสักครั้งหนึ่งเถิด สงสารต้นข้าว ต้นพริก ต้นอ้อยที่กำลังจะยืนต้นตายนี้เหลือเกิน” คณะเรามาถึงบริเวณพระเจดีย์ก็พบคุณสนิท ธนรักษ์ และคณะสมาคมชาวกาญจนบุรี รวมทั้งชาวบ้านพนมทวนรอรับอยู่แล้ว เราได้ช่วยกันจัดเครื่องสังเวททำมกลางแสงแดดร้อนจ้าจนแทบไปทั้งตัว ดอกไม้ที่จัดมาเข้าพิธีบวงสรวงสมโภชน์ พอจัดลงแจกันก็ค่ออ่อนค่อพับลงทันทีเพราะความร้อน ต้องรีบนำเข้ามาในร่ม พรมน้ำไว้ก่อน ชาวบ้านบอกว่า อากาศร้อนแห้งแล้งเหลือเกิน ฝนไม่ตกมาเป็นเวลาแรมเดือนแล้ว

เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว เวลา ๑๕.๔๕ น. เริ่มพิธีบวงสรวงโดยลั่นฆ้องขึ้น ๓ ภา แล้วบรรเลงเพลงสาธุการ อาจารย์พรรัตนสุวรรณ ชุมนุมเทวดา เมื่อชุมนุมเทวดาจบก็ลั่นฆ้องอีก ๓ ภา บรรเลงเพลงสาธุการอีก จากนั้น คุณสนิท ธนรักษ์ ได้อ่านโองการเฉลิมพระเกียรติองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชว่า:-

“ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายมีความยินดีได้มาประกอบพิธีสมโภชน์เจดีย์พุทธหัตถิ์ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

ณ ตำบลดอนเจดีย์ ในวันนี้

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณ
อย่างใหญ่หลวงแก่ประชาชนชาติไทย ได้ทรงกอบกู้เอกราชของ
ชาติบ้านเมืองที่ได้สูญเสียไปในสมัยกรุงศรีอยุธยา ทรงประกาศ
อิสรภาพที่เมืองแครง เมื่อพุทธศักราช ๒๑๒๗ ได้ทรงอุทิศ
พระองค์เพื่อประเทศชาติ กอปรด้วยพระวิริยอุตสาหะและพระ
ปรีชาสามารถในการทรงเป็นผู้นำชาติไทย ทำการต่อสู้กับข้าศึก
ศัตรูที่มารุกราน นอกจากที่ทรงแสดงพระอัจฉริยะในการเป็นผู้นำ
แล้วยังทรงแก้วิกฤตการณ์สามารถออกรบด้วยพระองค์เอง ได้
ทรง กระทำยุทธหัตถีกับข้าศึกขัตติยชาติ ณ สถานที่ดอนเจดีย์ที่นี้
ในพุทธศักราช ๒๑๓๕ พระบรมเดชาานุภาพและเกียรติของกอง
ทัพไทยระบือไปทั่วสารทิศ เป็นที่ยำเกรงแก่หมู่ปัจเจกมิตรดัสกร
นำความร่มเย็นเป็นสุข มาสู่ชาติบ้านเมืองและอาณาประชา
ราษฎร ทรงเป็นวีรบุรุษอันยิ่งใหญ่ของชาติพระองค์หนึ่ง ฉะนั้น
ที่สมาคมชาวจังหวัดกาญจนบุรีและกรมศิลปากรได้ร่วมจิตใจมี
สมานฉันท์ สละทุนทรัพย์และแรงงานจัดซ่อมแซมองค์

พระเจดีย์ยุทธหัตถี เพื่อเทิดพระเกียรติตั้งประจักษ์อยู่นี้ เป็นการแสดงความกตัญญูกตเวทีแด่พระมหาวีรกษัตริย์พระองค์นั้น และบรรพบุรุษของชาติไทยอย่างเหมาะสม และน่าปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง

บัดนี้ได้เวลาแล้ว ข้าพระพุทธเจ้าจะได้ทำพิธีสมโภชน์เจดีย์ยุทธหัตถีเพื่อเป็นอนุสรณ์เตือนใจประชาชนชาวไทย ให้รำลึกในพระมหากรุณาธิคุณ และพระมหาวีรกรรมของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพื่อได้ถือเป็นแบบอย่างในอันที่จะช่วยปกป้องรักษาประเทศชาติอันเป็นที่รัก ให้ดำรงความเป็นเอกราชและความร่มเย็นเป็นสุข เป็นมรดกสืบไปชั่วกัลปาวสาน”

เสร็จแล้วก็ลั่นฆ้องขึ้นอีก ๓ รา เป็นเสร็จพิธีบวงสรวง เป็นที่น่าสังเกตว่า พอเริ่มพิธีลั่นฆ้องขึ้น ๓ ราแล้วชุมนุมเทวดานั้น อากาศร่มคลุ้มลงทันที จากแดดจ้าร้อนจัด ลมพัดเอื่อยๆ ไม่ขาดระยะ อากาศเปลี่ยนเป็นเย็นสบายลงทันที ทำให้พวกเรารวมทั้งชาวบ้านซึ่งมาร่วมพิธีกันในวันนั้นประมาณ ๔๐๐ คนเศษ นั่งสงบได้อย่างสบาย ไม่ต้องกรำแดด เมื่อเสร็จพิธีแล้วฝน

ไปรยลงมาบางเบาเสมือนน้ำพระพุทธรมนต์ ข้าพเจ้าได้เข้า
สมาธิตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มพิธี พบทหารมากมาย ทั้งทหารพม่า
ทหารไทย ช่างม้า พออาจารย์พรเริ่มชุ่มนุมนุมนทวดดา องค์สมเด็จพระ
พระนเรศวรมหาราชทรงรับสั่งว่า “เรายินดี เรากำลังใช้ความ
พยายาม ใช้ความอดทน รวบรวมกำลัง เพื่อมิให้บ้านเมืองต้อง
แตกสลาย” แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับ ข้าพเจ้าได้บอกให้อาจารย์
พรและคุณสนิททราบถึงพระดำรัสอันนี้ และแล้วได้ตกลงให้
พ.ต.อ. (พิเศษ) สิทธิศักดิ์ สุวรรณภัสช์ นำข้อความที่องค์สมเด็จพระ
พระนเรศวรมหาราช รับสั่งประกาศให้ทุกคนได้รับทราบไว้ด้วย
ซึ่งทุกคนก็ได้แสดงความปลื้มปิติโดยทั่วกัน

เราทุกคนกลับเข้ามาในศาลาเพื่อฟัง สมเด็จพระญาณ
สังวร วัดบวรนิเวศวิหารซึ่งท่านได้กรุณามาเป็นประธานฝ่ายสงฆ์
สวดมนต์เย็นสมโภชน์ ซึ่งมีพระสวดมนต์เย็นในวันนั้น ๑๐ รูป
ขณะนั้นอากาศเย็นสบาย ลมพัดอ่อน ๆ อยู่ตลอดเวลา ขณะที่
พระสวดมนต์ไปได้ประมาณ ๑๕ นาที ลมเริ่มพัดแรงขึ้น ๆ จน

กลายเป็นพายุฝนตกกระหน่ำลงมา แข่งกับเสียงพระสวดมนต์ เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนักแก่ผู้อยู่ในเหตุการณ์ ชาวบ้านทุกคน แสดงความตื่นเต้นดีใจออกมาอย่างเห็นได้ชัด ทั้ง ๆ ที่ในคืนนั้น จะมีลิเกและภาพยนตร์ฉายสมโภชน์ถ้าฝนตกออกอย่างนี้ อาจ จะไม่ได้ดูลิเกและภาพยนตร์ก็เป็นได้ แต่ชาวบ้านก็ยังดีใจที่ได้น้ำ ฝน ฝนตกอยู่สักพักหนึ่งก็ซาลง ข้าพเจ้าเดินทางกลับกรุงเทพฯ สองข้างทางชุ่มไปด้วยน้ำฝน ต้นไม้ที่ล้มลุกคลุกคลาน เหี่ยวเฉา กลับมีชีวิตชีวาชุกชอนขึ้นอีกครั้งหนึ่ง รู้สึกเป็นสุขและชื่นใจยิ่ง นึก จากพนมทวนถึงกรุงเทพฯ ฝนตกมาตลอดทาง

ข้าพเจ้าได้ทราบภายหลังจากคนอื่นว่า ที่บริเวณองค์ พระเจดีย์ที่พนมทวน ตอนกลางคืนที่มีการแสดงลิเกและฉาย ภาพยนตร์นั้นฝนไม่ตก จะมีบ้างก็เพียงปรอย ๆ ไม่เป็นอุปสรรค ต่อการแสดงลิเกและฉายภาพยนตร์ เป็นการดีที่ฝนตกลงมา มิฉะนั้นผู้คนคงจะคละคลุ้งไปหมด เป็นอันตรายสำหรับการที่จะ มานั่งดูลิเก และภาพยนตร์ แต่หลังจากที่ลิเกและภาพยนตร์เลิก แสดงแล้ว ฝนจึงตกลงมาอีกเป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

เป็นที่น่าสังเกตว่า ฝนได้ตกโดยทั่วไปทั่วประเทศมาตั้งแต่เย็นวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นวันทำพิธีบวงสรวงสมโภชน์องค์พระเจดีย์ยุทธหัตถีขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ปรากฏกับระยะนั้นก็มีฝนหลวงพระราชทานพอดี ประเทศไทยจึงหมดกังวลเกี่ยวกับภาวะแห้งแล้งได้อีกครั้งหนึ่ง

องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระองค์ทรงห่วงใยประเทศชาติบ้านเมืองและประชาราษฎร์ของพระองค์อยู่ตลอดเวลา พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งเลย สิ่งใดที่พระองค์จะทรงกระทำได้ จะทรงดลบันดาลได้ พระองค์ท่านจะทรงเข้าช่วยเหลือทันที พระองค์รับสั่งกับข้าพเจ้าเสมอ และให้บอกกันต่อ ๆ ไปด้วย เพื่อจะได้เป็นพลังเสริมสร้างให้แก่ประเทศชาติของเราว่า ทุกครั้งที่มีการสวดมนต์ จะเป็นต่อนก่อนเข้านอนหรือตื่นนอนเข้าก็ตาม ภายหลังจากสวดมนต์ตามที่ตัวเองเคยถนัดแล้ว ตอนจะเลิกขอให้ตั้งใจให้แน่วแน่สวดมนต์เพิ่ม เต็มอีกบทหนึ่งคือ:-

- ปางเมื่อพระองค์ปรมพุก- อวิสุทธศาสดา
 ตรีสรู้อนุตตระสมา- ธิณโพิธบัลลังก์
- ขุนमारสหัสสะพุกพา- หุวิชาวิชิตขลัง
 ชีคีรีเมขละประทัง คชะเหี้ยมกระเหิมหาญ
- แสร้งเสกสรวาธุระประดิษฐ์ กละคิดจะรอนราญ
 รุมพลพหลพุกหปาน พระสมุททะนองมา
- หวังเพื่อพะจัญวะระมุณิน ทสุชินะราชา
 พระปราบพหลพุกหมา ระมะเลื่องมะลายสุญ
- ด้วยเดชะองค์พระทศพล สุวิมลละไพบุญย์
 ทานาธิธรรมะวิธิกุล ชนะน้อมมโนตาม
- ด้วยเดชะสัจจะวจนา และนมามิมองค์สาม
 ขอจงนิกรพละสยาม ชยะสิทธิทุกวาร
- ถึงแม้จะมีอริวิเศษ พละเดชะเทียมมาร
 ขอไทยผจญวิชิตผลาญ อริ मैंนมุณินทร ฯ

การที่พระองค์มีรับสั่งให้สวดบทนี้ ก็เพราะเป็นบทที่สำคัญอย่างยิ่ง ที่แสดงถึงชัยชนะของพระพุทธองค์ต่อพระยามารและมवलเสนา และมีคำตอนท้ายอธิษฐาน

ขอให้ประชาชนชาวไทยอยู่ร่มเย็นเป็นสุข ปลอดภัยจากหมู่
อมิตรต่าง ๆ และประเทศชาติได้รับชัยชนะจากศัตรู ผู้คิดร้าย
ตลอดนิรันดร ข้าพเจ้าก็ได้ปฏิบัติตามเสมอดตลอดมามิได้ขาด
พลังแห่งความปรารถนาดี คงจะทำลายล้างอธรรมทุกอย่างให้
หมดสิ้นไปได้ในที่สุด

อีกประการหนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๑๗ นี้เอง
องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชได้เสด็จมาอีกครั้งหนึ่ง ได้มา
รับสั่งให้ทำลือคเกิดอนุสรณ์ของพระองค์จำนวน ๒๑๒๗ องค์
จำนวนเท่ากับ ปี พ.ศ. แห่งการประกาศอิสรภาพ ณ เมืองแครง
ที่พระองค์ได้ให้ความเป็นไทยแก่ชนชาวไทย เมื่อ ๓๙๐ ปีที่ผ่านมา
พระองค์รับสั่งว่า ขณะนี้ความเป็นเอกราชของชาติไทย กำลัง
ถูกกลืนไปที่ละน้อย ๆ พระองค์จะให้อิสรภาพแก่ชนชาวไทย
ของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง พระองค์กำลังพยายามที่จะไม่ให้ชาติ
ไทยที่รักของเราต้องแตกสลายกลายเป็นอื่น พระองค์รับสั่งเช่น
เดียวกับที่ พ่อขุนรามคำแหงมหาราช ซึ่งรับสั่งมาหลายปีแล้ว
ว่า:-

“ศาสนาและพระมหากษัตริย์เท่านั้นที่จะช่วยประคองความเป็นชาติไทยไว้ได้ เพราะประเทศไทยได้สูญเสียเอกราชไปเกือบหมดทุกด้านแล้ว”

อนึ่ง ลีลอคเกิดอนุสรณ์นี้ไม่ใช่เหรียญศักดิ์สิทธิ์ เหมือนเช่นเหรียญที่พระอาจารย์ต่าง ๆ ปลุกเสกให้ศักดิ์สิทธิ์ แต่เป็นลีลอคเกิดอนุสรณ์ที่เราจะได้รำลึกถึงพระองค์ พระองค์จะอยู่และคุ้มครองช่วยเหลือทุกคนที่มีความระลึกถึง ลีลอคเกิดอนุสรณ์นี้มีความสำคัญมาก เพราะพระองค์รับสั่งให้ทำในจำนวนจำกัด ให้ทำได้เพียงครั้งเดียว ซึ่งต่อไปจะไม่มีอีกแล้ว เพราะ ๒๑๒๗ เป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นไท ความเป็นอิสรภาพที่จะไม่ขึ้นอยู่กับใคร ๆ

ข้าพเจ้าได้ทูลกับพระองค์ว่า การกระทำเช่นนี้จะมิเป็นการช่วยเสริมสร้างความมั่งงายให้เกิดขึ้นแก่คนทั่วไปหรือ เพราะโดยปกติสำนักคัมภีร์ทางวิญญูณมิได้ส่งเสริมการกระทำเช่นว่านี้เลย เพราะเห็นว่าเป็นความมั่งงายอย่างยิ่ง ที่จะทำให้คนเราหวังพึ่งแต่สิ่งภายนอก แทนที่จะคิดหวังพึ่งตัวเอง สำนักคัมภีร์ทาง

วิญญูณมีแต่มุ่งหวังในอันที่จะช่วยให้แสงสว่างแก่คนทั่วไป มิให้หลงมกมาย ให้เข้าใจในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ถูกต้อง ให้พึ่งตัวเอง ให้เข้าใจเรื่องราวชีวิตของตัวเอง และให้เข้าใจเรื่องวิบากของกรรมอย่างลึกซึ้ง มิให้มัวหมองมกมายยึดมั่นคอยแต่อ่อนวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อดลบันดาล โดยมีได้เข้าใจถึงแก่นแท้ของชีวิต และเพราะความมกมายในสิ่งเหล่านี้เอง ที่ปิดบังมิให้คนเราเข้าใจถึงสัจธรรม มิได้มุ่งศึกษา เพื่อที่จะให้เข้าใจเรื่องราวของชีวิตอย่างถูกต้อง จึงทำให้มีอาจที่จะเอาชนะใจตัวเอง และทำให้ตัวเองพ้นจากความทุกข์ได้ พระองค์รับสั่งว่า “พระรูปลોકเกิดอนุสรณ์นี้ มิใช่เป็นเหรียญศักดิ์สิทธิ์เพื่อให้อ่อนวอน หรือเป็นเหรียญป้องกันฟันไม่เข้ายิงไม่ออก หรือเป็นเหรียญเมตตามหานิยม แต่เป็นลોકเกิดอนุสรณ์ของความระลึกถึงที่จะเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่างพระองค์กับข้าในพระองค์ เป็นเครื่องหมายแห่งความเป็นอิสระที่จะไม่ตกเป็นทาสของใครๆ อีกต่อไป” พระองค์รับสั่งสืบต่อไปอีกว่า “สงครามครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เทียบเท่าสงครามยุทธหัตถีทีเดียว พวกเราทุกคนกำลังประจัญ

หน้ากับข้าศึก จงมีความกล้าหาญ เด็ดขาด มีสติและมีเมตตา เอาชนะศัตรูให้จงได้” ข้าพเจ้าจึงมีบังอาจในอันที่จะทูล ถามสิ่งใดอีก

มีหลายคนได้ถามข้าพเจ้าว่า พระรูปลોકเกิดอนุสรณ์นี้จะมีคุณภาพ ประสิทธิภาพอย่างไร มีความศักดิ์สิทธิ์อย่างไร ข้าพเจ้าจึงมีอาจจะบอกได้ เพียงแต่ได้ขอรับรองบุคคลที่ได้บูชาพระรูปลોકเกิดอนุสรณ์ไปแล้ว มีประสบการณ์หรือมีการเปลี่ยนแปลง มีอะไรที่ผิดจากที่เคยเป็นมาอันตัวเองคิดว่าต้องเนื่องมาจากพระรูปลોકเกิดอนุสรณ์นี้อย่างแน่นอนแล้วละก็ช่วยกรุณาเขียนบันทึก ส่งมาให้ทราบบ้างเท่านั้นเอง เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าจะต้องมีอย่างแน่นอน และประสบการณ์ของแต่ละคนก็ คงจะไม่เหมือนกัน

และเมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๗ นี้เอง พระองค์ก็โปรดเสด็จมาอีก และรับสั่งว่า “เงาทะมึนแห่งความน่าสพึงกลัวกำลังคืบคลานเข้ามา ตั้งแต่ระยะนี้ไป ผู้คนจะตกอยู่ในภาวะวิตกกังวลหวาดระแวง หวาดผวา เรียกว่าแทบจะไม่เป็นอันทำอะไรเลยทีเดียว

พระองค์จะมาทำพิธีพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ ในวันขึ้น ๙ ค่ำ ถึงวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๑ ยามสุดท้าย” เมื่อข้าพเจ้าเปิดปฏิทินดูจึงรู้ว่าตรงกับวันพุธที่ ๒๕ กันยายน ถึงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๗ สำหรับคำว่ายามสุดท้ายนั้น ข้าพเจ้าได้ถามพ่อฤๅษีว่าเป็นเวลาอะไร พ่อฤๅษีตอบว่า ยามสุดท้ายคือเวลา ๐๔.๐๐ น. ข้าพเจ้าตกใจมาก เพราะเหลือเวลาอีก ๙ วันเท่านั้นก็จะถึงวันที่รับสั่ง ขณะนั้นช่างทำพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์เพิ่งทำได้มาเพียง ๔๑๗ องค์เท่านั้นเอง คิดว่าถึงอย่างไรก็ไม่มีทางที่จะเร่งช่างให้ทำให้เสร็จทั้ง ๒๑๒๗ องค์ตามจำนวนที่รับสั่งอย่างแน่นอน จึงทูลกับพระองค์ว่า พระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ยังได้มาไม่ครบตามจำนวนที่รับสั่ง และช่างก็คงจะเร่งมือไม่ทันตามพระราชประสงค์ พระองค์จึงรับสั่งว่า “จะเสร็จเพียงองค์หรือสององค์ก็จะมาทำพิธี” ฉะนั้นจนถึงวันพิธี ช่างทำจึงเร่งมือได้มารวมทั้งหมดเพียง ๕๘๙ องค์เท่านั้น ดังนั้นจึงเป็นอันว่าในการเข้าพิธีครั้งที่หนึ่งได้พระรูปลือคเกิดอนุสรณ์จำนวน ๕๘๙ องค์

ในการทำพิธีรับสั่งว่า พระรูปลือคเกิดอนุสรณ์จะต้องวาง

ใส่ไว้ในผอบมีเชิง ข้างในผอบรองชั้นล่างด้วยทองคำเปลวก่อน แล้วชั้นบนพระรูปนั้นเป็นบุหงาสำหรับอบพระรูป ซึ่งบุหงานี้ ต้องประกอบด้วยดอกไม้ที่มีกลิ่นหอมทุกชนิด และยังมีดอกไม้สำหรับพิธีอีกต่างหาก ดอกไม้ตามที่ได้รับสั่งนี้ต้องหาให้ครบทุกอย่าง ถ้าหากหาไม่ได้จริง ๆ ก็ให้ใช้ยอดหรือต้นของดอกไม้ชนิดนั้น ๆ แทน ดอกไม้ตามที่ได้รับสั่งมี ดอกพุทธรักษา ดอกบัวหลวง (ปทุม) ดอกบัวขาว (บุญทริก) ดอกพุทธรักษา ดอกธรรมรักษา ดอกราชาวดี ดอกทานตะวัน ดอกดาวเรือง ดอกแก้ว ดอกกระเจด (ดอกลำเจียก) ดอกมะลิ ดอกจำปี ดอกรัก ดอกบานไม่รู้โรย ดอกพิกุล ดอกกรรณิการวี ดอกขำมะนาด ดอกข้าวสาร ดอกปีบ ดอกลำดวน ดอกกุหลาบสีชมพู ดอกกุหลาบสีเหลือง ดอกกุหลาบสีขาว ดอกกระดังงา ดอกนมแมว ดอกเข็ม ดอกพุตซ้อน ดอกมลิวัลย์ ดอกรองเท้านารี ดอกอโศก ต้นข้าวที่กำลังออกรวง ข้าวตอก ใบเงิน ใบทอง ใบนาค ใบโกศล ใบเตยหอม สำหรับผลไม้พิธีก็มี กัล้วยหอมจันทร์ มะพร้าวกะทิ มะพร้าวอ่อนทั้งทะเลาย

มะปราง มะเฟือง มะม่วง ส้มโอ ลำไย ตันอ้อย ในระหว่างพิธี ๗ วัน ๗ คืนนี้ เทียนจะต้องจุดสว่างอยู่ ตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มพิธี จนถึงเสร็จสิ้นพิธีไม่ให้เทียนดับเลย ฎีกาก็ต้องจุดอยู่ตลอดเวลา มิให้ขาดสายควัน ทุกคนที่อาศัยอยู่ในบ้านต้องรับประทานอาหาร พรหม (อาหาร มังสะวิรัต)

ข้าพเจ้าได้เล่าให้อาจารย์พรพิง อาจารย์พรจึงได้ปรึกษากับคนที่ใกล้ชิดที่พอจะช่วยวิ่งเต้นจัดกันได้ มีคุณสังวาลย์ ดิณสุลานนท์ คุณวันเพ็ญ อมรสิทธิ์ คุณบุปผา จุลวงศ์ คุณประสาน เข้มพร คุณผ่องผิว พัฒนประภาพันธ์ รวมทั้งคนในบ้านอีกมี คุณรวยพร ญาณคุปต์ คุณภิญโญ ทองจันทร์ คุณสุนีพันธ์ จัตูหะศรี คุณรัตนภรณ์ สุทธพินทุ เป็นต้น ได้ช่วยกันเป็นภาระ วิ่งเต็นหาดอกไม้ผลไม้มาให้ครบ ถามหาจากเพื่อนฝูงกันเป็นจำละห้วน เพราะดอกไม้ผลไม้บางอย่างหาซื้อไม่ได้ ต้องหาตามบ้านผู้คนหรือตามสวน และเวลาที่มารับสั่งให้ จัดพิธี ก็กระชั้นชิดเหลือเกิน แยกที่มาหาข้าพเจ้าที่บ้านในช่วงระยะใกล้ ๆ วันพิธี จะต้องถูกถามและถูกขอร้องให้ช่วยหา

ดอกไม้กันทุกคน ซึ่งในจำนวนบุคคลเหล่านี้ คุณเพ็ญแข กับปิย-
บุตร ซึ่งอยู่ที่จังหวัดชลบุรีก็รับปากจะหาดอกกระแสด (ดอกลำ
เจียก) มาให้ได้ ถ้าหาไม่ได้จะเอายอดเอาต้นมาให้

ในวันอังคารที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๑๗ ที่พวกเราหาดอกไม้
หาผลไม้มากองเต็ม ก่อนจะจัดทุกคนนี้ก็ไม่ออกเลยว่าจะจัด
กันในรูปแบบใด เพราะต่างคนต่างก็ไม่ใช่ช่างฝีมือด้วยกันทั้งนั้น ทุก
คนจัดตามความถนัด ตามฝีมือเท่าที่ตัวเองจะทำได้จนสุดความ
สามารถที่ตัวเองเห็นว่าดีที่สุดสวยที่สุด ในวันจัดดอกไม้นี้ คุณ
จรัสศรี จินดาโรจน์ คุณสมจิต วัฒนสกุล เพื่อนของคุณวันเพ็ญ
อมรสิทธิ์ ได้มาร่วมช่วยจัดด้วย ทุกคนในบ้านถูกเกณฑ์มาช่วย
กันจัดเท่าที่ใครจะทำอะไรได้บ้าง เมื่อจัดพานดอกไม้แล้วยัง
ไม่รู้ว่าจะวางในรูปแบบใด เพราะดอกไม้และผลไม้มากมายเหลือ
เกิน ความรู้สึกของข้าพเจ้าตอนนั้นเหมือนไม่เป็นตัวของตัวเอง
ความรู้สึก ความคิดว่างเปล่า ทำอะไรเหมือนคนไม่รู้สึกตัว
ใครที่จัดพานเสร็จก็จะส่งมาให้ข้าพเจ้า ซึ่งคงไม่มีใครรู้ว่าตอน

นั่นข้าพเจ้ารู้สึกอย่างไร เพราะแต่ละคนก็มีวสาละวณที่จะทำหน้าทีของตัวเองให้เสร็จทันเวลา ข้าพเจ้าวางพานดอกไม้ตามทีต่าง ๆ โดยอัตโนมัติ เมื่อวางดอกไม้และผลไม้ครบหมดทุกอย่างแล้ว ทุกคนมองดูด้วยความปลาบปลื้มและประหลาดใจ สิ่งที่ได้ช่วยกันจัดทำขึ้นมานี้ ซึ่งไม่มีใครวาดภาพล่วงหน้าออกมาก่อนว่า จะออกมาในลักษณะใด แต่เมื่อเสร็จออกมาแล้วผลที่ได้ คือสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาฉันสวยงาม มีความหมาย สร้างความปลาบปลื้มปิติอย่างคาดไม่ถึง ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยได้ดีด้วยกันก่อนถึงพิธี เรียกได้ว่าพวกเราทำงานกันเป็นจตุลภูษินทีเดียว และสิ่งที่หนักใจและไม่คิดว่าจะหาได้ทันในวันพิธีก็คือ ผอบมีเชิงสำหรับอบบูชาพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ เพราะอาจารย์พรและข้าพเจ้าได้ตระเวนหาซื้อตามทีต่าง ๆ แต่ก็หาไม่ได้ เพราะมีแต่ผอบเล็ก ๆ และเป็นผอบที่ไม่มีเชิง ใส่พระรูปได้ไม่มากนัก ถ้าซื้อก็ต้องซื้อหลายใบ จึงยังไม่ตัดสินใจซื้อเพราะยังไม่เหมือนอย่างทีรับสั่งเลย พร้อมกันนั้นข้าพเจ้าก็ได้ถามตามคนทีรู้จัก เพื่อใครจะมีให้ขอยืมบ้าง ช่างเป็นโชคดีอะไรอย่างนั้น ข้าพเจ้าได้ถามจาก

ผอบบรรจุพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์
ในระหว่างพิธีและดอกไม้บูชา

คุณพิศมร ศรศรีวิชัย ซึ่งคุณพิศมรก็นึกออกทันทีว่าผอบแบบนี้
 ของ คุณผณี ศุภวัตร ญาติผู้สนิทสนมและมีพระคุณของคุณพิศ
 มรเคยมี จึงรับปากว่าจะลองถามจากคุณผณีและถ้าผอบยังอยู่ที่
 จะขอยืมมาให้ คุณผณีก็ดีเหลือเกิน พอรู้ว่าอาจารย์พรต้องการ
 จะใช้ผอบที่ตัวเองมีอยู่ที่ให้คุณพิศมรนำมาให้ทันที ทั้ง ๆ ที่ผอบ
 นั้นมีค่าไม่น้อยทีเดียว อาจารย์พรได้เห็นผอบก็ดีใจมาก เพราะ
 ถูกต้องตามที่รับสั่งทุกประการ เป็นผอบมีเชิง ตรงเชิงเป็นรูป
 พญาครุฑแบกตัวผอบไว้

พวกเราได้ช่วยกันจัดทองคำเปลวลงในผอบ เพื่อรองรับ
 พระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ แล้วอบด้วยบุหงาปิดฝาผอบ ทุกสิ่งทุก
 อย่างเรียบร้อยในราวเวลา ๒๑.๐๐ น. ของคืนวันที่ ๒๔ กันยายน
 ๒๕๑๗

อนึ่ง ดอกไม้ทุกอย่างพวกเราหาได้จนครบ ยังขาดอยู่แต่
 ดอกกระเจด ซึ่งเราคิดว่าจะหากันไม่ได้เสียแล้ว จึงได้ใช้ยอดมา
 แทน ช่างเป็นโชคดีอีกเช่นกันที่ในพิธีนี้จะไม่มีอะไรขาด คุณอา-
 ชว์ - คุณเสนาะ กุญชร ณ อยุธยา จึงได้นำดอกกระเจดมาให้
 ทันท่วงทีเสร็จสิ้นพิธี

๐๔.๐๐ น. ของวันพุธที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นวันขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๑๑ เราทุกคนพร้อมแล้ว อาจารย์พรได้วนด้ายสายสิญจน์รอบผอบ ๓ รอบ (สายสิญจน์นี้เริ่มต้นจากพระพุทธรูปซึ่งเป็นพระประธาน เวียนไปที่พระรูปสีน้ำมันขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช แล้ววนรอบห้องพิธีมาบรรจบที่พระพุทธรูป) จุดเทียนพิธีและเทียนบูชาพระรัตนตรัย จุดธูป แล้วว่าคาถาชูมนุมเทวดาเปิดฝาผอบพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ แล้วนำพวกเราทำวัตรเช้า เมื่อทำวัตรเช้าเสร็จทุกคน ไปรยข้าวตอกดอกไม้แล้วก็นั่งสมาธิ พวกที่จะไปจัดอาหารสำหรับตักบาตรพระ ก็แยกย้ายกันไปจัดอาหาร คนที่ไม่มีหน้าที่ก็นั่งสมาธิ ในห้องพิธี เพราะในวันเปิดพิธีรับสั่งให้ใส่บาตรพระด้วยแต่ไม่จำกัดจำนวน พวกเราก็ได้ปรึกษากันว่า จะตักบาตรสักกี่องค์ ก็ตกลงกันว่า จะตักบาตร ๕๐ องค์ เท่าพระชนมายุของพระองค์ ในวันเปิดพิธีมีคนมาร่วมด้วยประมาณ ๓๐ กว่าคน พิธีทั้งหมดนี้ทำตามรับสั่งในระหว่างที่เริ่มพิธีนั้นข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิตลอด

เวลา องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชเสด็จมาพร้อมด้วย สมเด็จพระเอกาทศราช พระอนุชาและทหารของพระองค์มากมายจนนับไม่ถ้วนในเวลา ๐๙.๐๐ น. ตรง พออาจารย์พรเริ่มว่าคาถา ชุมนุมเทวดานั้นเอง แสงสว่างก็ส่องสว่างพุ่งมาทุกทิศทุกทาง เป็นสีรุ้งเข้มสดใส ๗ สี มี สีม่วง สีคราม สีน้ำเงิน สีเขียว สีเหลือง สีแดง สีแสด สีทอง อย่างที่ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมาก่อนเลย และแล้วในท่ามกลางแสงสว่างนั้นเอง ก็ปรากฏพระสงฆ์มากมาย แต่งกายด้วยจีวรสีทองเป็นประกายเลื่อมพราย อยู่ทางด้านทิศเหนือหันหน้าไปทางทิศตะวันออก ทางด้านทิศใต้ปรากฏเป็นบุคคลแต่งกายด้วยชุดขาวมากมายอีกเช่นกัน ผ้าที่นุ่มหอมทอประกายแสงประดุจเพชร ระยิบระยับรับกับแสงสีทองของจีวร สวยงามเหลือเกิน สุดจะพรรณนา ทางด้านทิศตะวันออกเป็นองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชและสมเด็จพระเอกาทศราช ประทับยืนเป็นประธาน มีบุคคลผู้แต่งกายเสมือนเป็นพระมหากษัตริย์สมัยเก่า ๆ พร้อมทั้งพระมหากษัตริย์สมัยใหม่ ๆ นี้ มีทั้งที่เป็นแขก เป็นฝรั่ง เป็นจีน เป็นพม่า

และต่างชาติอื่นๆ อีกมากมาย ทั้งผู้หญิงและผู้ชายพร้อมทั้ง ทหารเป็นระเบียบเรียบร้อย ลดหลั่นกันเป็นลำดับ ปรากฏแสง สีจากเครื่องแต่งกาย ทอรุ่งออกมาผสมผสานกันบางเบา เสียง ระฆังดังเห่งห่างๆ ไม่ขาดระยะผสมกับเสียงดนตรีลอยมาแผ่ว เบา จับไม่ได้ว่าเป็นเสียงอะไรบ้าง แต่ช่างแผ่วหวานเสียงจนไม่ อาจจะบรรยายได้ว่าคล้ายเสียงอะไร ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกปีติ อิ่มเอิบ เยือกเย็นและมีความสุขอย่างลึกซึ้ง พลังแห่งความสุข ความ อบอุ่นและความหวังแผ่กระจายอยู่ทั่วบริเวณ ข้าพเจ้า คิดว่าทุกคนที่อยู่ร่วมในพิธีก็คงจะได้รับพลังแห่งความสุขนี้ เช่นกัน พร้อมกันนี้ก็มีผู้หญิงแต่งกายด้วยผ้าซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า คงจะเป็นผ้าใยทิพย์สีสวยงามมากมาย นับเป็นจำนวนแสนๆ เพราะมองดูเห็นไปจนสุดสายตา ไปรยข้าวตอกดอกไม้กลิ่นหอม อ่อนๆ กระจายชื่นใจอยู่ตลอดเวลาอบอวลในห้องพิธี ข้าพเจ้า ได้มีชีวิตอยู่ในท่ามกลางบรรยากาศเช่นนี้อยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง

พวกเราได้ออกมาตักบาตรพระตอน ๐๖.๐๐ น. กลับเข้า มาตรวจน้ำอุทิศส่วนกุศลแล้ว

องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชก็เสด็จกลับพร้อมทั้งเทพยดาทั้งหลายที่มาพร้อมเปิดพิธี ยังคงอยู่แต่พระสงฆ์ที่แต่งกายด้วยจีวรสีทองและบุคคลผู้แต่งกายชุดขาวและพวกทหาร ซึ่งท่านเหล่านี้ทั้งหมดได้อยู่เพ่งกระแสรังจิต ส่งมายังห้องพิธีตลอดเวลา ๗ วัน ๗ คืน โดยมีได้พูดจากันเลย เป็นพิธีนั่งปรก แต่แทนที่จะเป็นพระสงฆ์ที่เป็นมนุษย์เช่นอย่างอื่น ๆ เขาทำพิธีปลุกเศกพระกัน กลับกลายเป็นเทพยดามานั่งปรกทำพิธี ตลอดระยะเวลาเหล่านี้พวกเราพอใครมีเวลา เราก็ได้ผลัดเปลี่ยนมานั่งทำสมาธิกันทุกคน เวลากลางคืนก็ผลัดเวรกันเฝ้ารูปและเทียนตลอดเวลา องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชได้เสด็จมาอีก ในเวลา ๒๔.๐๐ น. ของวันที่ 9 ตุลาคม ๒๕๑๗ ให้อาจารย์พรเอาน้ำมนต์ที่ตั้งไว้ตั้งแต่วันเปิดพิธีประพรม ไปрызข้าวตอกดอกไม้แล้วปิดฝาผอบ แล้วก็นำพวกเราสวดมนต์พุทธุคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ รับสั่งให้พวกเราร้องเพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมี และชัยสิทธิคาถา (หมายถึงบทปางเมื่อพระองค์ปรมพุทธุ..ฯลฯ) ๓ จบ แล้วรับสั่งอีกว่า “ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ของเราปลอดภัย” แล้วก็เสด็จกลับ

พวกเรานั่งสมาธิกันต่อไปเรื่อย ๆ ไคร่วงก็ออกจากห้องมานอน พอหายง่วงก็เข้าห้องนั่งสมาธิอีก จนเวลา ๐๔.๐๐ น. ของวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๑๗ พระองค์ก็เสด็จมาอีกให้อาจารย์พรเออ สายสิญจน์ที่วนรอบพอบอกแล้ว นำทำวัตรเช้า ร้องเพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมี และชัยสิทธิคาถาอีก คราวนี้รับสั่งว่า “เราได้รวบรวมพลังและบารมีทั้งหมดของเราป้องกัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ขอทุกคนจงเพิ่มบารมีของตัวเอง เพื่อเสริมสร้างบารมีซึ่งกันและกัน ให้ความมุ่งหมายของแต่ละคน บรรลุถึงจุดหมายปลายทาง”

อาจารย์พรได้ให้ข้าพเจ้าทูลถามพระองค์ว่า จะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นในประเทศของเราหรือไม่ พระองค์รับสั่งว่า “ต้องมีบ้าง ต้องให้รู้ว่ามีภัย คนไทยจึงจะรวมพลังกันได้”

เมื่อพระองค์เสด็จกลับแล้ว พวกเราได้ออกไปตักบาตร พระอีกครั้งหนึ่ง ๕๐ องค์ เท่าพระชนมายุของพระองค์เช่นเคย เมื่อกลับเข้ามาตรวจน้ำอุทิศส่วนกุศล แล้วข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิอีกครั้งหนึ่ง เทพยดาที่ได้กรุณามานั่งปรกในพิธีก็ได้จากไปเสียแล้วเช่นกัน

ยังคงเหลือไว้แต่บรรยากาศที่สงบเยือกเย็นโปร่งสบาย แจ่มใส
อยู่ทั่วอาณาบริเวณ พวกเราจึงได้บรรจพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์
ลงกล่องตามที่รับสั่ง ในขณะที่บรรจพระรูปนี้ ต้องปิดประตู
หมด บุคคลผู้ที่ช่วยกันนี้จะลุกออกไปข้างนอกไม่ได้ และคน
ภายนอกก็ห้ามเข้ามาจนกว่าจะบรรจพระรูปเสร็จ พวกเราได้
ช่วยกันจนถึงเวลาเกือบ ๐๙.๐๐ น. ของวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๑๗
ก็เสร็จเรียบร้อยพวกเราจึงได้ไปรับประทานอาหารเช้ากัน เป็น
ที่น่าสังเกตว่าตลอดระยะเวลาที่ทำพิธีทั้ง ๗ วันนี้ ทุกเช้าเวลา
๐๖.๐๐ น. รับสั่งไว้ก่อนวันเริ่มพิธีว่า ต้องเปิดเพลงชาติแล้วให้
พวกเราทำวัตรเช้า ร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีทุกวัน ทุกสิ่งทุก
อย่างเป็นไปโดยเรียบร้อยทุกประการ

อนึ่ง เนื่องจากข้าพเจ้าไม่เคยมีประสบการณ์ทางด้าน
กระทำพิธีอย่างนี้มาก่อนเลย ก็สงสัยว่าการกระทำพิธีเช่นนี้
จะก่อให้เกิดพลังอะไรแก่สิ่งของที่นำมาเข้าพิธีบ้าง จึงเข้าสมาธิ
เพ่งดูที่พระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ เห็นแสงสีรุ้งเข้ม ๗ สีเป็นรัศมี
ของเครื่องหมายธงชาติที่มีวงล้อธรรมจักรสีขาวกระจ่างนวลทับ
ธงชาตินั้น และตรงกลางของวงล้อธรรมจักรเป็นรูปมหามกุฏสี
ทองระยิบ ระยับ

และที่พระรูปลือคเกิดอนุสรณ์แต่ละองค์ ได้มีทหารขององค์
สมเด็จพระนเรศวรมหาราช คอยเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่าง
พระองค์กับคนที่ได้บูชาพระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ไป

พระรูปลือคเกิดอนุสรณ์ที่เข้าพิธีครั้งแรก ๕๘๙ องค์ ได้
มีผู้จองและบูชาไปหมดแล้ว ยังคงมีเหลืออยู่อีกที่จะเข้าพิธีครั้ง
ที่สอง ๑๕๓๘ องค์ ซึ่งยังรออยู่ว่าพระองค์จะเสด็จมารับสั่งให้
กระทำพิธีอีกเมื่อใด ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าอีกไม่นานพระองค์คงจะมา
รับสั่งให้กระทำพิธีอีก

องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ทรงห่วงใยและให้ความ
คุ้มครองป้องกันประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และ
ประชาชนชาวไทยของพระองค์อย่างแท้จริง ข้าพเจ้าคิดว่า
เราชาวไทยทุกคนควรจะปลาบปลื้ม และควรจะสำนึกในพระ
มหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่นี้ แสดงความกตัญญูตทเวที่ต่อ
พระองค์ ด้วยการทำให้รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เสีย
สละสมัครสมาน สามัคคีต่อกัน แสดงความปรารถนาดีเพื่อสร้าง
พลังแห่งความรัก ป้องกันพลังแห่งความชั่วร้ายที่จะเกิดขึ้นใน
ชาติของเรา

การกระทำพิธีพระรูปลોકเกิด อนุสรณ์ครั้งที่ ๒

อันที่จริง ข้าพเจ้าคิดว่าจะหยุดเรื่องราวต่าง ๆ ไว้ เพียง
แค่ที่พระองค์เสด็จมาทรงกระทำพิธีพระรูปลોકเกิดอนุสรณ์ครั้ง
แรกนี้ก่อน ทั้งนี้ก็เพราะได้ทราบแล้วว่าพิธีเป็นอย่างไร และผล
ของการกระทำพิธีนี้ออกมาในรูปใด แต่มักจะมีผู้คนคอยถาม
ข้าพเจ้าอยู่เสมอว่า พระรูปลોકเกิดอนุสรณ์ฯ ที่เข้าพิธีครั้งแรก
และครั้งต่อไปจะเหมือนกันหรือไม่ และทุกคนก็อยากจะได้
พระรูปลોકเกิดอนุสรณ์ฯ ที่เข้าพิธีครั้งแรกทั้งนั้น เพราะทุกคน
เข้าใจว่า ไม่ว่าจะอะไรก็ตามถ้าเป็นครั้งแรกแล้วจะต้องดีกว่าครั้ง
ต่อไปอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าก็ได้แต่ตอบว่าไม่ทราบ แต่คิดว่า
คงจะเหมือนกันทุกอย่างละกระมัง ทั้งนี้ก็เพราะพระรูปลોકเกิด
อนุสรณ์ของพระองค์ที่รับสั่งให้ทำนั้นมีเพียงครั้งเดียวคือจำนวน
๒,๑๒๗ องค์

เท่ากับจำนวนปี พ.ศ. ที่พระองค์ประทานอิสรภาพแก่ปวงชนชาวไทย ไม่มีรุ่นแรกรุ่นสอง แต่ที่มารับสั่งให้ทำพิธีนั้น ทางเราเพิ่งทำพระรูปไปได้เพียงแค่ ๕๘๙ องค์ จึงจำเป็นต้องเข้าพิธีเพียงเท่านั้นก่อน ส่วนจำนวนที่เหลืออีก ๑,๕๓๘ องค์ ข้าพเจ้าก็รออยู่ว่าเมื่อไรจะเสด็จมารับสั่งให้กระทำพิธีอีก บุคคลที่มาจงพระรูปฯ ก็มักจะถามอยู่เสมอว่าจะทำพิธีเมื่อใด ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่อาจจะตอบให้ทราบได้ เพราะข้าพเจ้ากำหนดวันทำพิธีเองไม่ได้ ซึ่งเมื่อผู้รับฟังฯ แล้วอาจจะคิดว่า ทำไมข้าพเจ้าจะต้องปิดบังด้วยว่าจะทำพิธีเมื่อใด แล้วอย่างนี้จะทราบได้อย่างไรว่า พระรูปที่จองไว้นี้จะได้เมื่อใด เพราะบางคนก็จ่ายปัจจัยบูชาไว้เลย ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่า จะทำประการใดดี เพราะข้าพเจ้ากำหนดพิธีเองไม่ได้จริง ๆ แล้วแต่ว่าพระองค์จะมารับสั่ง สำหรับพระรูปฯ นั้นช่างทำก็รับปากว่าจำนวนที่เหลืออีก ๑,๕๓๘ องค์นั้น จะเสร็จภายในสิ้นเดือนตุลาคม ซึ่งข้าพเจ้าก็สบายใจว่า ในการกระทำพิธีครั้งที่ ๒ นี้เราคงจะได้พระรูป ๫ ครบตามจำนวนที่รับสั่งอย่างแน่นอน

เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๑๗ ซึ่งช่วงระยะเวลานั้นเป็นเวลาที่กรุงเทพมหานครกำลังวุ่นวาย เกิดการขัดแย้งต่างๆ เพราะเป็นระยะที่ใกล้วันที่รัฐบาลกำหนดวันเผาศพผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ ที่ท้องสนามหลวงกำลังเร่งรัดสร้างเมรุเผาศพ ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็กำลังจัดให้มีงานมหกรรมทางการเมือง ประชาชนในวงการต่างๆ เกิดการขัดแย้งกัน ทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล ที่จัดการเผาศพผู้เสียชีวิตที่ท้องสนามหลวง ประชาชนทุกๆ ไปตกอยู่ในภาวะหวาดผวากว่า ว่าจะมีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นในวันเผาศพ องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชก็เสด็จมา และรับสั่งว่า “เราเกรงว่าจะต้านทานพลังแห่งความชั่วร้ายได้ไม่หมด พายุแห่งความหายนะพัดกระหน่ำมาหลายทาง เหตุร้ายจะต้องมีอย่างแน่นอน เราพยายามใช้พลังทั้งหมดของเรา เพื่อมิให้เหตุร้ายลุกลามจนกลายเป็นอื่น สมมติเทพจะปลอดภัยเพื่อเป็นประทีปส่องทางต่อไป วันอาทิตย์ วันจันทร์ วันอังคาร เป็นวันแห่งความสลัวลง” *รับสั่งเวลา ๑๔.๔๕ น. ซึ่งวันอาทิตย์*

วันจันทร์ วันอังคาร ที่รับสั่งถึงนั้นตรงกับวันที่ ๑๓, ๑๔, ๑๕
ตุลาคม ๒๕๑๗ วันแห่งความสลับกลางก็ได้ผ่านไปด้วยดี โดย
มิได้มีเหตุการณ์สยดสยองที่จะทำให้คนไทย ต้องแบ่งแยก
เกิดขึ้น นอกจากความหวาดผวาวุ่นวิตกภายในจิตใจของคน
ทั่วๆ ไปเท่านั้น ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า เบื้องหลังแห่งความปลอดภัย
ที่พวกเราได้รับเรื่อยมา ทั้งๆ ที่มีเหตุการณ์ถึงขั้นวิกฤติอยู่
เสมอ แต่ก็รอดพ้นมาได้ทุกครั้งนั้น ส่วนหนึ่งต้องเนื่องมา
จากบุญญาภินิหารขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชอย่าง
แน่นอน เพราะพระองค์ทรงห่วงใยแผ่นดินไทย และปวงชนชาว
ไทยของพระองค์อย่างเหลือเกิน พระองค์จะทรงคอยปกป้อง
คุ้มครองอยู่เสมอตลอดเวลา อย่างเต็มความสามารถของ
พระองค์

ข้าพเจ้าก็ยังคงรออยู่อย่างใจจดใจจ่อว่า เมื่อไรหนอ
พระองค์จะทรงโปรดเสด็จมาอีก และมารับสั่งว่าจะเสด็จมากระ
ทำพิธีเมื่อใด เพราะผู้ที่จงพระรูปฯ ก็อยากจะได้ไปบูชาเร็ว ๆ
และแล้ววันที่รอคอยก็มาถึง คืบวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๗ ซึ่งตรง
กับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ วันลอยกระทง

พระองค์ก็เสด็จมา และรับสั่งว่า “จะมาทำพิธีอีกในเวลา ๐๔.๐๐ น. ของเช้าวันขึ้น ๙ ค่ำ ถึง วันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือนอ้าย สิ่งที่จะใช้สำหรับพิธีให้เหมือนกับครั้งแรกทุกประการ และพระรูปฯ ได้เท่าไรก็เท่านั้น พิธีครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าได้ครบจำนวนก็หมายความว่าชาติของเราปลอดภัยอย่างแน่นอน แต่ถ้าขาดไปก็ตกอยู่ในภาวะที่หนักหน่วง”

เมื่อข้าพเจ้าเปิดปฏิทินดูจึงรู้ว่าตรงกับเวลา ๐๔.๐๐ น. ของวันเสาร์ที่ ๒๓ พฤศจิกายน ถึงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ข้าพเจ้ายังคงรู้สึกสบายใจ เพราะช่างทำพระรูปปรับปากไว้ว่า พระรูปฯ จะเสด็จภายในสิ้นเดือนตุลาคม แต่ที่พระองค์มาทรง กำหนดวันพิธีนั้นเป็นวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน อีกหลายวันนักกว่าจะถึงกำหนด พระรูปฯ จะต้องเสด็จอย่างแน่นอน เช้าวันรุ่งขึ้นคือวันที่ 9 พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ข้าพเจ้าได้โทรศัพท์ไปที่ร้านที่รับทำพระรูปทันที คำตอบที่ได้รับทำให้ข้าพเจ้าแทบจะหมดแรงลงทันทีเพราะเขาบอกว่าพระรูปยังไม่เสร็จ ยังขาดอยู่อีกราว ๖๐๐ กว่าองค์

สิ้นเดือนพฤศจิกายนคงจะได้ทั้งหมดอย่างแน่นอน ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะทำประการใดดี เดี่ยวบอกว่สิ้นเดือนตุลาคมได้แน่นอน นี่เลื่อนมาเป็นสิ้นเดือนพฤศจิกายนเสียอีกแล้ว จึงลงมือเร่งทันทีและกำชับด้วยว่า ถ้าภายในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายนนี้ไม่เสร็จทั้งหมดก็หมายความว่าไม่รับแล้ว ได้เท่าไรก็เท่านั้น (ที่ช่างทำให้เราไม่เสร็จตามที่รับปาก ก็เพราะว่าเขาไปรับงานที่อื่น เพราะแน่ใจว่าถึงอย่างไรของเราก็แน่นอนอยู่แล้ว ข้าหน้อยก็ไม่มีอะไร) ดังนั้นตลอดระยะเวลาก่อนถึงวันพิธีซึ่งรู้แน่นอนแล้วนี้ ข้าพเจ้าจึงเร่งรัดช่างทำอยู่ตลอดเวลา เรียกได้ว่าเกือบจะทะเลาะกัน ในที่สุดก็ได้พระรูปมาจนครบจำนวนในเวลา ๑๕ น. เศษของวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นวันสุดท้าย วันรุ่งขึ้นก็ต้องทำพิธี และระยะเวลานั้นก็ได้เตรียมมหาดอกไม้ ไปไม้ ผลไม้ ในพิธีครั้งที่ ๒ นี้ นับว่าสะดวกกว่าคราวแรกมาก เพราะจากพิธีครั้งแรก สมาชิกที่รับหนังสือวิญญูณและบุคคลผู้บูชาพระรูปลื้คเกิดอนุสรณ์ไป ได้ทราบก็ช่วยกันจัดหาดอกไม้ ไปไม้ ผลไม้ เท่าที่ตัวเองจะหาได้มาให้

เป็นเหตุให้พิธีครั้งที่สองนี้ยิ่งใหญ่กว่าครั้งแรกมาก (พิธีในโลกมนุษย์) แต่ดอกไม้ก็ยังคงขาดดอกลำดวนอีกเหมือนเดิม คงใช้ต้นแทนตามเคย ทั้งๆ ที่หากันหลายทางรวมทั้งถึงสั่งตามต่างจังหวัดด้วย แต่ก็ไม่ได้ เพราะไม่ใช่หน้าของดอกลำดวนที่จะบานสำหรับดอกลำเจียก (การะเกด) ซึ่งก็คิดว่าคงจะไม่ได้อีกตามเคย เพราะเท่าที่บอกไปหลายทางก็บอกว่าหมดหวังทุกทาง จนเวลา ๑๙ น. เศษ ของวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ซึ่งกำลังซุลมุนจัดสิ่งต่าง ๆ อยู่ นั้น คุณไพบุลย์ - คุณเยาวลักษณ์ หักกะยานนท์ สมาชิกหนังสือวิญญานจากจังหวัดสระบุรี ก็ได้นำดอกลำเจียกมาให้ถึง ๕ ดอก ซึ่งทุกคนที่ร่วมกันจัดดอกไม้อยู่รวมทั้งข้าพเจ้าดีใจมากและขออนุโมทนาด้วย อีกสองวันต่อมา คุณอาชว์ - คุณเสนาะ กุญชร ณ อยุธยา ก็นำมาให้อีก ๑ ดอก ทำให้พิธีครั้งที่สองนี้ไม่ขาดสิ่งใดเลย

ในพิธีครั้งที่สองนี้ สิ่งที่ข้าพเจ้าอดที่จะกล่าวไว้ ณ ที่นี้ด้วยไม่ได้ก็คือ มีท่านผู้ใหญ่ที่ข้าพเจ้าเคารพรักและนับถือมากท่านหนึ่ง ท่านได้กรุณานำพระพุทธรูป

สมัยต่าง ๆ ทุกสมัย เช่นสมัยทวาราวดี เชียงแสน สุโขทัย ลพบุรี เป็นต้น ตั้งแต่ที่เก่าแก่ที่สุดนับพันปี รวมทั้งเทวรูปบางอย่าง ทั้งหมดรวมถึง ๓๒ องค์ ครอบอาการ ๓๒ ของคนทั่วไปพอดี มาเสริมพิธีนี้ให้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น ซึ่งข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณท่านผู้ใหญ่ท่านนั้นเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย และอีกประการหนึ่ง เนื่องจากพระรูปลี้ลอคเกิดอนุสรณ์มีทั้งหมด ๒๑๒๗ องค์เท่านั้น ท่านผู้ใหญ่ท่านนั้นเกรงว่าจะไม่เป็นการเพียงพอสำหรับผู้ที่ยกราบในภายหลัง ในเมื่ออยากจะได้ก็จะมีเสียแล้ว ท่านจึงได้ทำพระเครื่องขึ้นและได้นำมาเข้าพิธีด้วยจำนวน ๙๓๔ องค์ และท่านได้แบ่งมอบให้ทางสำนักคันคว้าทางวิญญาณ ๖๐๐ องค์ ไว้สำหรับบุคคลที่ไม่ได้พระรูปลี้ลอคเกิดอนุสรณ์ไป ซึ่งจะบูชาองค์ละเท่าไรก็แล้วแต่ศรัทธาของแต่ละบุคคล และปัจจัยที่ได้ก็ให้นำมาบำรุงสำนักฯ พร้อมกันนี้คุณสนิท ธนรักษ์ ก็ได้นำพระเครื่องมาเข้าพิธีด้วยมากมายเช่นกัน และยังมีบุคคลอื่นอีกที่ได้นำสิ่งของต่าง ๆ มาพลอยฝากเข้าพิธีด้วย

ทุกสิ่งทุกอย่างกว่าจะจัดได้เรียบร้อยก็ตกเข้าเวลาเกือบ ๒๔.๐๐ น. ของคืนวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๗

๐๔.๐๐ น. ของเช้าวันเสาร์ที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๗
 ขณะที่อาจารย์พร รัตนสุวรรณ จุดเทียนชัย วนสายสิญจน์รอบ ผอบพระรูป และกล่าวชุมนุมเทวดานั้น องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช องค์สมเด็จพระเอกาทศราช พระอนุชาก็เสด็จมารวม ทังทหารของพระองค์ ข้าพเจ้าเข้าสมาธิตลอดเวลา เหตุการณ์ทุกอย่างเป็นไปเหมือนอย่างในพิธีครั้งแรกทุกประการ แต่มีสิ่งผิดปกติจากพิธีครั้งแรกอยู่บ้างก็คือ ขณะที่แสงสว่างส่องสว่างมาทุกทิศทุกทางเป็นสีรุ้งเข้ม ๓ สี มีสีม่วง สีคราม สีน้ำเงิน สีเขียว สีเหลือง สีแสด สีแดงสู่ห้องพิธีนั้น ได้มีแสงสว่างในห้องพิธีซึ่งมองดูคล้ายแสงสว่างในตอนเช้ายามรุ่งอรุณที่พระอาทิตย์ยังไม่โผล่พ้นขอบฟ้า คงขาดแต่แสงเงินแสงทองเหนือขอบฟ้า นั้นพวยพุ่งขึ้นรับกับแสงสว่างที่ส่งมานั้นผสมผสานกันอย่างน่าดู (ข้าพเจ้าคิดว่าแสงสว่างที่พุ่งขึ้นรับกับแสงสว่างที่สาดส่องมานั้น คงจะเป็นรังสีสว่างที่เกิดจากพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ที่มีมากมายในห้อง

พิธี และรังสีจากบุคคลที่ร่วมอยู่ในห้องพิธีซึ่งมีจำนวนมากกว่าในพิธีครั้งแรกมาก และทุกคนก็ได้รู้แล้วว่าพิธีครั้งแรกเป็นเช่นไร เพราะฉะนั้นจิตใจของทุกคนจึงสงบ และพยายามทำใจให้ว่างเพื่อรับพลังจากเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ รังสีจากแต่ละคนจึงสะอาดและสว่างขึ้น เพราะโดยปกติคนเราจะต้องมีรังสีทุกคน) เมื่อทุกคนที่มาร่วมพิธี ได้พากันสวดมนต์เสร็จแล้ว องค์สมเด็จพระนเรศวร มหาราชรับสั่งว่า :

“ชาติของเรากำลังระส่ำระสาย พระรูปของเราเป็นเพียงเครื่องหมาย ที่จะทำพิธีอัญเชิญเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ผู้มีพลังทั้งหลายในโลกทิพย์ เพื่อให้มาเสริมสร้างพลังความปรารถนาดีของมวลมนุษย์ให้บรรลุถึงความสำเร็จ ขอทุกคนจงรับพลังและเสริมพลังนี้แก่องค์พระประมุข เพื่อจะได้ นำชาติสู่ความปลอดภัย ขอความสวัสดิ์จึงมีแต่องค์พระประมุขผู้นำชาติและขอทุกคนจงโชคดี”

ขณะที่รับสั่งนั้นเป็นเวลา ๐๕.๐๙ น. ขึ้น ๙ ค่ำเดือนอ้าย ปี ๒๕๑๗ ก่อนจะเสด็จกลับรับสั่งอีกว่า:-

“ถ้าเป็นไปได้อยากให้ทุกคนตักบาตรพระ จนกว่าจะถึงวันเฉลิมพระชนมพรรษา เพื่อเสริมสร้างพระบารมีแด่องค์พระประมุขของชาติไทย”

เวลา ๐๖.๐๐ น. พวกเราได้ออกมาตักบาตรพระจำนวน ๕๐ องค์ เท่ากับพระชนมายุของพระองค์ และต่อจากวันนั้นทุกเช้าข้าพเจ้าก็ได้ออกมาตักบาตรพระทุกวัน วันละ ๗ องค์ จนถึงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๗ สำหรับวันที่ ๕ ธันวาคม ซึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ตักบาตร ๔๘ องค์

ตลอดระยะเวลา ๗ วัน ๗ คืน คือเริ่มตั้งแต่ ๐๔.๐๐ น. ของวันเสาร์ที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ นั้น เทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์จำนวนมากก็ได้กรุณานั่งปรกเพ่งกระแสจิตสู่ห้องพิธีอยู่ตลอดเวลาโดยมิได้ขยับเขยื้อนหรือสนทนากันเลย องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชเสด็จมาเป็นครั้งคราว และรับสั่งอีกว่าดอกไม้ใบไม้ และผลไม้ที่อยู่ในพิธีมิให้เปลี่ยนหรือเคลื่อนย้าย จงปล่อยให้เหี่ยวและแห้งไปเอง แต่ถ้าจะหาดอกไม้มาเสริมก็ได้

ข้าพเจ้าได้ถามพ่อฤๅษีว่า เหตุใดพระองค์จึงรับสั่งห้ามเช่นนั้น เพราะพอดอกไม้เหี่ยว เราก็อยากจะเปลี่ยนให้สวยงามอยู่เสมอ และอีกประการหนึ่ง ระยะเวลาตั้ง ๗ วัน ๗ คืนนั้น ดอกไม้ ใบไม้ ผลไม้ต่างๆ จะต้องเหี่ยวเฉาและแห้งไปอย่างแน่นอน พ่อฤๅษีตอบว่า “เมื่อพิธีครั้งแรกที่ยอมให้เปลี่ยนได้นั้น ก็เพราะเป็นเสมือนหนึ่งยังไม่เสร็จพิธี ยังจะต้องเสด็จมาทรงกระทำพิธีครั้งที่ ๒ อีก แต่พิธีครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย ดอกไม้ ใบไม้ ผลไม้ที่สวยงามแล้วค่อยๆ เหี่ยวเฉาลงและแห้งไปในที่สุดนั้น เมื่อเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่มาร่วมกระทำพิธีได้เห็นเข้าก็จะเกิดความสลดสังเวช และจากการสลดสังเวชนี้เองจะทำให้เกิด **นิพพิทา** แล้วจิตใจก็จะเลื่อนขึ้นสู่ภูมิทิพย์ที่สูงขึ้นไปอีก สำหรับดอกไม้ใหม่ ๆ ที่สดสวยสดชื่นที่เรานำมาเสริม ก็จะเป็นเสมือนความสวยสดในภูมิที่น่ารื่นรมย์ยิ่งขึ้นโดยลำดับ”

ในพิธีครั้งที่ ๒ นี้ คุณประกอบ - คุณนงนุช โรจนเพ็ญกุล ได้นำเทียนชัยอย่างดีมาให้ ทั้งนี้ก็เพราะว่าในพิธีครั้งแรกเทียนชัยที่ใช้ นั้น เปลวสวยแต่ก็มีเขม่าควันมาก

แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้ง ๆ ที่เราได้ใช้เทียนอย่างดีที่สุดแล้ว แต่เปลวเทียนครั้งนี้ไม่สวยเลย ธิบหรือ ๆ คอยแต่จะดับอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้ก็เพราะเทียนไส้เล็กน้ำตาเทียนไม่ยอมไหล ต้องคอยเจาะเทียนเพื่อให้ น้ำตาเทียนไหลออกมา และบางครั้งก็ต้องฉี้อนเทียนออก มิฉะนั้นแล้ว น้ำตาเทียนก็คอยแต่จะท่วมไส้เทียน และทำให้เปลวดับลง ข้าพเจ้ามีแต่ความไม่สบายใจอยู่ตลอดเวลา ทุกครั้งที่ต้องเจาะน้ำตาเทียนฉี้อนเทียนออก แต่แม้จะได้ระวังอย่างที่สุดแล้วนี้ เทียนก็ยังดับถึง ๓ ครั้ง ข้าพเจ้าและทุกคนที่ร่วมพิธีที่รู้เข้าไม่มีใครสบายใจเลย เพราะเทียนชัยทั้งถูกเจาะถูกฉี้อนและดับ ซึ่งถือว่าเป็นนิมิตที่ไม่ดีเลย

จึงเมื่อ ๑๑.๕๐ น. ของวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ นั้นเององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชก็เสด็จมา และรับสั่งให้เปลี่ยนเทียนชัยใหม่ให้เริ่มจุดตอน ๑๒.๐๐น. และทรงกำชับว่า “นับแต่เวลานี้ไป อย่าให้ใครแตะต้องเทียนชัยเป็นอันขาด แม้จะดับหรือจะเป็นอย่างไรอย่างหนึ่งไปก็ตาม คืนนี้ให้เริ่มสวดมนต์ตั้งแต่เวลา ๔ ทุ่มไป

จนถึง ๐๐.๐๙ น. ให้ปิดฝาผอบพระรูป และเวลา ๐๐.๕๙ น. ให้ดับเทียนน้ำมันต์ ตลอดระยะเวลาตั้งแต่ ๔ ทุ่มถึง ๐๐.๕๕ น. ให้สวดมนต์ติดต่อกันตลอดเวลา และให้หาหม้อช้ำมาด้วย”

ดังนั้น อาจารย์พร รัตนสุวรรณ จึงได้จุดเทียนชัยใหม่ในเวลา ๑๒.๐๐ น. ของวันศุกร์ที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือนอ้าย เมื่อจุดเทียนชัยได้สักครู่หนึ่งเทียนชัยก็เกิดล้มลงอีก แต่เปลวเทียนไม่ดับ อาจารย์พรได้จับตั้งขึ้นใหม่ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาเทียนชัยก็ส่องสว่าง เปลวเทียนสดใส่กระจ่างมีมีสิ่งใดไปแตะต้องให้มีราศีอีก จนกระทั่งถึง ๐๖.๐๐ น. ของเช้าวันเสาร์ที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ที่รับสั่งให้อาจารย์พรดับเทียนชัย

คืนวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือนอ้ายนี้ ตรงกับคืนที่มีจันทรคราสด้วย ซึ่งเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๗ ตอนที่มารับสั่งว่าจะเสด็จมาทรงกระทำพิธีในวันขึ้น ๙ ค่ำ ถึง ๑๕ ค่ำเดือนอ้ายนั้น (๒๓-๓๐ พ.ย. ๑๗) ข้าพเจ้าไม่ทราบเลยว่า

วันขึ้น ๑๕ ค่ำ จะเกิดจันทรุปราคา และโลกจะมีดสนิท เพราะดวงจันทร์ถูกบังจนมืดดวง พอได้มาทราบจากคนอื่น ๆ ในระยะใกล้วันพิธี จึงรู้สึกตกใจและขนลุกไปทั่วทั้งตัว และคิดว่าช่างอัศจรรย์จริงที่พระองค์รับสั่งว่าจะเสด็จมาทรงกระทำพิธีในระยะนั้น พิธีครั้งนี้จะต้องเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ของบ้านเมืองอย่างแน่นอน และระยะนั้นก็พอดีเป็นระยะที่ชาวนากำลังเรียกร้องสิ่งต่าง ๆ จากรัฐบาลด้วย (ชาวนาเริ่มชุมนุมเรียกร้องที่ท้องสนามหลวงวันที่ ๑๙ พ.ย. ๑๗)

พอถึง ๔ หุ้มตรง องค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชได้เสด็จมา ข้าพเจ้าได้ลั่นหม้อชัยขึ้น ๓ รา อาจารย์พรนำสวดมนต์ บทที่รับสั่งให้สวดคือ บทพุทฺธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ชัยสิทธิคาถา เพลงชาติและเพลงสรรเสริญพระบารมี เมื่อสวดจบครั้งหนึ่งก็ให้ลั่นหม้อชัย ๓ รา วนเวียนอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ในขณะที่ทุกคนกำลังสวดมนต์และมีการลั่นหม้อชัยนี้ แสงสว่างจากห้องพิธีในโลกมนุษย์ที่พุ่งขึ้นรับกับรังสีสว่างจากเทพเจ้า เข้มขึ้นโดยลำดับ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังสวดมนต์ร่วมอยู่กับคนอื่น

ซึ่งคืนสุดท้ายนี้มีผู้คนมาร่วมด้วยเกือบร้อยคนนั้น ในบางครั้ง ความรู้สึกของข้าพเจ้าจะวูบลึกลง และได้พบกับองค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระองค์รับสั่งในเวลา ๒๒.๔๙ น. ว่า “ขอให้ทุกคนจงตั้งใจจริงเพื่อชาติของเรา ขอทุกคนจงอย่าเห็นแก่ตัว ชาติและองค์พระประมุขกำลังตกอยู่ในอันตราย จงแสดงความปรารถนาดีของตนเองอย่างเต็มกำลัง เพื่อเป็นสื่อที่จะทำให้ความดีที่มีอยู่ในตัวของทุก ๆ คน ผู้ซึ่งกำลังคิดร้ายอยู่ ในขณะนี้ ออกมาให้ผล ความชั่วร้ายจะได้เบาบางลง จงตั้งใจจริง” รับสั่ง ยาวนัก ข้าพเจ้าจำได้ไม่หมดต้องตื่นจากสมาธิ และขอให้พระองค์ตรัสซ้ำแล้วจดตามที่ละประโยค และอาจารย์พรได้อ่านให้ทุกคนฟัง แล้วก็สวดมนต์ต่อไป ในขณะที่กำลังสวดมนต์และลั่นช้องชัยอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงปี่นดังอยู่รอบด้านไม่ขาดระยะ คงจะเป็นเสียงปี่นจากคนทั่ว ๆ ไปที่ยิ่งไล่จันทรูปราคาตามประเพณีที่ถือตามกันมาแต่โบราณกาล ในเวลา ๒๓.๔๙ น. รับสั่งว่า “ขอทุกคนจงใช้ความอดทนเถิด

เพราะถ้าไทยต้องตกเป็นทาสชาติลุดไปแล้ว ความอดทนจะต้องเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่านัก เพื่ออิสรภาพของชาติเรา จึงใช้ความอดทน อย่าเห็นแก่ตัว จงแผ่เมตตา” อาจารย์พรได้อ่านให้ทุกคนฟังจนทั่วแล้วก็พากันสวดมนต์ต่อไปอีก รู้สึกว่าทุกคนใช้ความอดทนจริงๆ สวดมนต์เสียงไม่ขาดระยะ ไม่มีใครย่อท้อเลย ทั้งๆ ที่สวดติดต่อกันมาแล้วร่วม ๒ ชั่วโมง เวลา ๐๐.๐๙ น. อาจารย์พรได้ปิดฝาผอบพระรูป เอาสายสิญจน์รอบผอบพระรูปออกตามที่ได้รับสั่งไว้เมื่อตอนกลางวัน ตอนที่เสด็จมารับสั่งให้จุดเทียนชัยใหม่ ตลอดระยะเวลาที่อาจารย์พรกำลังปิดฝาผอบพระรูปและเอาด้ายสายสิญจน์ออกนั้น ข้าพเจ้าลั่นฆ้องชัยอยู่ตลอดเวลา เมื่อเรียบร้อยแล้วทุกคนในห้องพิธีก็ต้องลั่นฆ้องคนละ ๑ ครั้งติดต่อกันไป แล้วก็ได้สวดมนต์กันต่อไปอีกเวลา ๐๐.๒๙ น. รับสั่งอีกว่า “เราขออภัยที่ทำให้ทุกคนต้องมาเหน็ดเหนื่อยและเพลียเพราะเรา ขอเห็นใจทุกคน งานของเราครั้งนี้หนักนัก แต่ก็คาดที่จะให้ ชาติ ศาสนา และองค์พระประมุขอยู่รอดเพื่อทุกคนในชาติจะรอดได้ด้วย

ชาติเรากำลังระส่ำระสายอย่างมาก แต่ก็พยายามที่จะไม่ให้
แตกสลายกลายเป็นอื่น” แล้วก็เสด็จกลับ พวกเราสวดมนต์กัน
ต่อไปจนเวลา ๐๐.๕๙ น. อาจารย์พรจึงได้ดับเทียนน้ำมันต์ พวก
เราพากันตรวจน้ำ เสร็จพิธีทั้งหมดราวเวลา ๐๑.๐๓ น. หลังจากนั้น
นั้นทุกคนก็ได้เข้านอนด้วยความอ่อนเพลีย ที่นั่งอดทนสวดมนต์
อยู่ถึง ๓ ชั่วโมงเต็มๆ โดยมีได้หยุดพักเลย

เวลา ๐๔.๓๐ น. ทุกคนตื่นนอนเตรียมตัวเพื่อสวดมนต์
ร้องเพลงชาติเพลงสรรเสริญพระบารมีอีก และเตรียมตัวออกไป
ตักบาตรพระด้วย เพราะในวันเสด็จสิ้นพิธีนี้พวกเราได้ตักบาตร
อีก ๕๐ องค์ จำนวนเท่าพระชนมายุของพระองค์อีกเช่นเคย
เวลา ๐๕.๔๕ น. อาจารย์พรนำสวดมนต์ทำวัตรเช้า ชัยสิทธิ
คาถา ร้องเพลงชาติ เพลงสรรเสริญพระบารมี เสร็จเวลา ๐๖.๐๐
น. พอดี อาจารย์พรได้นำน้ำมันต์ที่ทำมาตลอด ๗ วัน ๗ คืน
พรหม ไปรยข้าวตอกดอกไม้แล้วดับเทียนชัย หลังจากนั้นก็ได้พา
กันออกไปตักบาตร แล้วจึงได้กลับเข้ามาบรรจุพระรูปลือคเกิด
อนุสรณ์ลงกล่อง

กว่าจะเสร็จสิ้นพิธีทั้งหมดก็เกือบ ๙.๐๐ น. ของวันเสาร์ที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๗

เป็นที่น่าสังเกตว่าในตอนเช้านั้นเองพวกเราหมกมุ่นอยู่กับการสวมมนต์ตั้งแต่ ๔ ทุ่มจนถึงตีหนึ่งนั้น เป็นระยะเวลาที่พวกนักศึกษาได้นำพวกชาวนารวมทั้งพระภิกษุด้วย เดินขบวนไปล้อมทำเนียบรัฐบาลและยื่นคำขาดเรียกร้องจากรัฐบาลเป็นระยะเวลาที่เคร่งครียดระหว่างพวกนักศึกษาผู้นำชาวนากับรัฐบาลเกือบจะตกลงกันไม่ได้ รัฐบาลก็เตรียมจะประกาศภาวะฉุกเฉิน จำนวนของผู้เดินขบวนมีจำนวนมากมานับหมื่นคน ซึ่งถ้าประนีประนอมกันไม่ได้แล้ว ไม่มีใครรู้เลยว่าอะไรจะเกิดขึ้น แต่เหตุการณ์ซึ่งถึงขีดอันตรายแล้วนี้ก็คลี่คลายลงอย่างประหลาด และข้าพเจ้าได้ทราบจากบุคคลที่ไปร่วมเดินขบวนด้วยว่า ผู้คนจำนวนมากได้สลายตัวกันกลับบ้านตอนตีหนึ่งพอดี ซึ่งเป็นตอนที่พวกเรามนต์เสร็จพิธีพอดีเช่นกัน และเหตุการณ์ทางด้านจันทรุปราคาก็มีดมิตตอนเกือบสี่ทุ่ม

มาคลายตอนห้าทุ่มเศษเกือบเที่ยงคืน และเวลาเกือบตีหนึ่ง ดวงจันทร์ก็แจ่มจรัสเช่นเดิมโดยมิได้มีราศีใด ๆ อีก รวมเวลาที่โลกมีดมิดอยู่ราวเกือบ ๒ ชั่วโมง

ข้าพเจ้าคิดว่าที่เหตุการณ์ต่างๆ ตั้งเครียดจนเกือบจะเลยเส้นขีดแดง แต่ก็คลี่คลายลงได้อย่างประหลาดนี้ จะต้องเป็น เพราะบุญญาภินิหารขององค์สมเด็จพระนเรศวรมหาราชอย่างแน่นอน เพราะพระองค์ทรงรักและทรงห่วงใยในแผ่นดิน และปวงชนของพระองค์อย่างเหลือเกิน พระองค์ทรงทุ่มเทพลังทั้งหมดเพื่อช่วยเหลือ ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นตันและซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ และเทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายอย่างเหลือเกิน พระองค์ช่างทรงรักและเปี่ยมพันไปด้วยความห่วงใยแผ่นดิน และปวงชนของพระองค์อยู่เสมอไม่สร่างซา ข้าพเจ้าขออ้ออีกครั้งหนึ่งว่า “เราชาวไทยทุกคนควรจะปลาบปลื้มและควรจะสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ นี้ แสดงความกตัญญูทเวที่ต่อพระองค์ด้วยการทำตัวให้รักชาติ ศาสนาพระมหากษัตริย์ เสียสละสมัครสมานสามัคคีต่อกันแสดงความปรารถนาดีเพื่อสร้างพลัง

แห่งความรัก ป้องกันพลังแห่งความชั่วร้ายที่จะเกิดขึ้นในชาติของเรา”

เนื่องจากมักจะมีคนถามอยู่เสมอว่า พระรูปครั้งที่ ๒ นี้ เหมือนครั้งแรกหรือไม่ เมื่อเสร็จพิธีแล้วข้าพเจ้าได้เข้าสมาธิเพ่งดูที่พระรูปลึอกเกิดอนุสรณ์ สิ่งปรากฏเหมือนครั้งแรกทุกประการ เว้นไว้แต่ว่า มีแสงสีทองฟ้ายามรุ่งอรุณทึบห่อหุ้มผสมผสานกับรังสีสีรุ้งเข้ม ๗ สี ที่ผสมกลมกลืนกลายเป็นสีธงชาติ มีวงล้อมธรรมจักรขาวกระจ่างนวลทับ และมีมหามงกุฎสีทองระยิบระยับอยู่กึ่งกลางวงล้อมธรรมจักรนั้น

ขอกล่าวอีกสักนิดหนึ่งคือตลอดเวลา ๗ วันที่ทำพิธีนี้ คนที่อาศัยอยู่ในสำนักค้นคว้าทางวิญญาณทุกคนต้องรับประทานอาหารพรหม (เหมือนอย่างตอนทำพิธีครั้งแรกทุกประการ)

เหตุการณ์ต่าง ๆ เท่าที่ข้าพเจ้าเล่ามาให้ท่านผู้อ่านฟังนี้เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประสบมา เป็นสิ่งที่ประสบมาจริง ๆ ไม่ใช่คิดฝัน ไม่ได้เห็นเป็นเหมือนภาพยนตร์ แต่ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนหนึ่งว่าได้มีชีวิตอยู่ในเหตุการณ์นั้นจริง ๆ

ในขณะที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นๆ ข้าพเจ้าไม่รู้ตัวเลยว่าข้าพเจ้ากำลังเข้าสมาธิมาประสบเหตุการณ์ ต่อเมื่อตื่นออกจากสมาธิแล้ว จึงได้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นเป็นเหตุการณ์ในสมาธิ ซึ่งถ้าจะเปรียบเทียบให้เข้าใจง่ายขึ้นก็คือ เป็นเสมือนเรานอนหลับแล้วฝันไป ขณะที่เรานอนหลับฝันนั้น เราไม่รู้ตัวเลยว่าเรากำลังฝัน เราคิดว่าเป็นชีวิตของเราจริงๆ ต่อเมื่อเราตื่นนอนแล้ว เราจึงจะรู้ว่าเหตุการณ์เมื่อสักครู่นี้เป็นความฝัน ข้าพเจ้าไม่ทราบหรือกว่าสิ่งที่ประสบมานี้คืออะไร แล้วแต่ท่านผู้มีปัญญาจะพิจารณาเอาเองก็แล้วกันว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร และข้าพเจ้าคิดว่า เห็นจะพอเสียทีแล้วสำหรับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้ประสบพบเห็นมา เมื่อมีโอกาส ข้าพเจ้าอาจจะมียะไรมาเล่าสู่ท่านฟังอีก

A portrait of His Majesty King Bhumibol Adulyadej of Thailand, wearing traditional royal robes and glasses, set against a background of a sunset sky with clouds and lotus flowers.

บทสรรเสริญพระบารมี

(นำ) ข้าพระพุทธเจ้า

(รับพร้อมกัน)

เอามโนและศิริกราน

นบพระภูมิบาล บุญญติเรก

เอกบรมจักริน พระสยามินทร์

พระยศยิ่งยง

เย็นศิระเพราะพระบริบาล ผลพระคุณ ๕ รักษา
ปวงประชาเป็นสุขศานต์ ขอบันดาล ๕ ประสงค์ใด

จงสถศภู์ตั้ง

หวังวรหฤทัย ดุจถวายเป็นชัย ชโย

สดุดีมหาราชา

ขอเดชะ องค์พระประมุข ภูมิพล
มิ่งขวัญ ปวงชน ประชาชาติไทย
มหาราช ขัตติยะ ภูวไนย
ดุจร่มโพธิ์ร่มไทรของปวงประชา

ขอเดชะ องค์สมเด็จพระราชินี
คู่บุญ บารมี จักริเกริกฟ้า
องค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
มหาราชฯ ข้าพระพุทธเจ้า
ขอสดุดี

อ่า...
องค์พระสยามบรมราชันย์
ขวัญหล้า เปล่งบุญญา
สมสง่า บารมี
ผองข้าฯ พระพุทธเจ้า
น้อมเกล้าฯ ขออัญชูลี
สดุดีมหาราชา สดุดีมหาราชินี

สวดบทนมัสการ

(นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ)

(นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ)

(นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ)

สวดบทพระพุทฺธคุณ

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทฺโธ

วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต

โลกะวิทู อนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ

สัตถาเทวะมะนุสสานัง พุทฺโธ ภะคะวาติ

สวดทำนองสรภัญญะ

(นำ) องค์ใดพระสัมพุทธ
(รับพร้อมกัน) สุวิสุทธิสันดาน
ตัดมูลเกลสมาร ปมิหม่นมิหมองมัว

- หนึ่งในพระทัยท่าน ก็เบิกบานคือดอกบัว
ราศีบพันพัว สุวคนธกำจร
- องค์ใดประกอบด้วย พระกรุณาตั้งสาคร
โปรดหมู่ประชากร มละโสมะกันดาร
- ชี้อ่างบรรเทาทุกข์ และชี้อุชเกษมศานต์
ชี้อ่างพระนฤพาน อันพันไศกวิโยคภัย
- พร้อมเบญจพิธจัก- ชุจรัสวิมลไส
เห็นเหตุที่ใกล้ไกล ก็เจเนจบประจักษ์จริง
กำจัดน้ำใจหยาบ สันดานบาปแห่งชายหญิง
สัตว์โลกได้พึ่งพิง มละบาปบำเพ็ญบุญ
- ข้า ฯ ขอประณตน์ออม ศิริเกล้าบังคมคุณ
สัมพุทธการุณ - ญภาพนั้นนิรันดร (กราบ)

สวดบทพระธรรมคุณ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม
สันติภูมิจิโก อะกาลิโก
เอหิปัสสิจิโก โอบะนะยิโก
ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ

สวดทำนองสรภัญญะ

- (นำ) • ธรรมะคือคุณากร
(รับพร้อมกัน) ส่วนชอบสาธรร
จุดดวงประทีปชัชวาลย์
- แห่งองค์พระศาสดาจารย์
ส่องสัตว์สันดาน สว่างกระจ่างใจมล
 - ธรรมไฉนบิโดยมรรคผล
เป็นแปดพึงยล และแก้กับทั้งนฤพาน
 - สมญาโลกอุดรพิสดาร
อันลึกไฉนพาร พิสุทธิ์พิเศษสุกใส
 - อีกธรรมต้นทางครรไล
นามขนานขนานไข ปฏิบัติปรียติเป็นสอง
 - คือทางดำเนินจุดคลอง
ให้ล่องลุปอง ยังโลกอุดรโดยตรง
 - ข้า ฯ ขอโอนอ่อนอุตมรงค์
นบธรรมจ้านง ด้วยจิตและกายวาจา (กราบ)

สวดบทพระสังฆคุณ

สุปฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ
อุสุปฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ
ญายะปฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ
สามีจิปฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ
ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ
อัญญูระ ปุริสะ ปุคคะลา
เอสะ ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ
อาหุเนยโน ปาหุเนยโย
ทักขิเนยโย อัญญะลี กะระณียะ
อะนุตตะรัง ปุณฺณักเขตตัง โลกัสสาติ

สวดทำนองสรภัญญะ

(นำ) สงฆ์โศกสาวกศาสดา

(รับพร้อมกัน) รับปฏิบัติมา แต่องค์สมเด็จพระอมรินทร์

• เห็นแจ้งจตุสัจเสรีจบรร ลุทางที่อัน ระวังและดับทุกข์ภัย
โดยเสด็จพระผู้ตรัสไตร

ปัญญาส่องไส สะอาดและปราศมัวหมอง

• เห็นห่างทางข้าศึกปอง

บมิลำพอง ด้วยกายและวาจาใจ

• เป็นเนื่อนาบุญอันไพ

ศาลแต่โลกัย และเกิดพิบูลย์พูนผล

• สมญาเอารสทศพล

มีคุณอนันต์ เอนกจะนับเหลือตรา

• ข้า ขอนบหมู่พระศรา

พททรงคุณา- นุคุณประดุจรำพัน

• ด้วยเดชบุญข้า อภิวันท์

พระไตรรัตน์อัน อุดมดิเรกนิรติสัย

• จงช่วยขจัดโศภภัย

อันตรายใดใด จงดับและกลับเสื่อมสุข (กราบ)

สวดชยสิทธิคาถา

พาหุง สหัสสละมะภินิมิตะสาธุธันตัง
ครีเมชะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาภิรัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะสิทธิ นิจัจจ

สวดทำนองสรภัญญะ

- ปางเมื่อพระองค์ประมะพุท- ะวิสุทธศาสดา
ตรัสรู้อนุตตะระสมา ธิณโฬธบัลลังก์
- ขุนมารสหัสสะพหุพา- หุริชาวิจิตขลัง
ชีคีรีเมขลาประทัง คชะเหี่ยมกระเหิมหาญ
- แสร้งเสกสรวุระประดิษฐ์ กละคิดจะรอนราญ
รุมพลพหลพยุหพาน พระสมุททะนองมา
- หวังเพื่อพะจณูวรมุนิน ทะสุชินะราชา
พระปราบพหลพยุหมา- ระมะเลื่องมะลายสุญ
- ด้วยเดชะองค์พระทศพล สุวิมลละไพบุลย์
ทานาธิธรรมวิธิกุล ชนะน้อมมนเอนตาม
- ด้วยเดชะสัจจะวงษา และนมามองค์สาม
ขบจนิกรพละสยาม ชยะสิทธิทุกवार
- ถึงแม้จะมีอริวิเศษ พละเดชะเหี่ยมมาร
ขอไทยผจญพิชิตะผลาญ อริแม่นมุนินทร ฯ

(กราบ ๓ ครั้ง)

บทร้องเพลงชาติ

ประเทศไทย	รวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย
เป็นประชารัฐ	ผูกไทยของไทยทุกส่วน
อยู่ดำรงคงไว้	ได้ทั้งมวล
ด้วยไทยล้วนหมาย	รักสามัคคี
ไทยนี้รักสงบ	แต่ถึงรบไม่ขลาด
เอกราชจะไม่ให้	ใครข่มขี่
สละเลือดทุกหยาด	เป็นชาติพลี
เถลิงประเทศชาติไทย	ทวีมีชัย ชโย

ราชาเป็นสง่าแห่งแคว้น

ราชาเป็นสง่าแห่งแคว้น
อยู่เป็นขวัญแดนโพธิ์ทองของปวงประชา
มีขวัญโพธิ์ทองของชนทั่วหน้า
ราษฎร์สุขาก็เพราะพระบารมี
ราชาเป็นทั้งมีงและขวัญ
ข้า ฯ อภิวันท์บังคมหวังชมศักดิ์ศรี
พระคินมาเหล่าปวงประชาภักดี
พระปิ่นโมลีอยู่เป็นศรีไพฑู
* ไฉยมฝนบนฟ้ามาแล้ว
ร่วมโพธิ์แก้วจะพาพฤษภาสดีไส
ข้า ฯ วรพุทธเจ้าชาวไทย
ยกกรไหว้แต่ให้ราชันย์
เราน้อมเกล้าเกศีถวายนามนอบศิริกราน
เทิดบังคมภูบาลเอาไว้เหนือฟ้า
โพธิ์ทองของชาวไทย อวยพรชัยให้มหाराชา
ช่วยกันเปล่งวาจา ขอทรงพระเจริญ (* ข้า ไฉยมฝน)
ไชโย ไชโย ไชโย

ความฝันอันสูงสุด

ขอฝันใฝ่ในฝันอันเหลือเชื่อ ขอสู้ศึกทุกเมื่อไม่หวั่นไหว
ขอทนทุกข์รุกรโรมโหมมกายใจ ขอฝ่าฟันพองภัยด้วยใจทะนง
จะแน่วแน่แก้ไขในสิ่งผิด จะรักชาติจนชีวิตเป็นผุยผง
จะยอมตายหมายให้เกียรติดำรง จะปิดทองหลังองค์พระปฐมมา
ไม่ทอดอวยคอยสร้างสิ่งไม่ควร ไม่เรรวนพะว้าพะวังคิดกังขา
ไม่เคืองแค้นน้อยใจในโชคชะตา ไม่เสียดายชีวาถ้าสิ้นไป

นี่คือปณิธานที่หาญมุ่ง
หมายผดุงยุติธรรมอันสดใส
ถึงทนทุกข์ทรมานนานเท่าใด
ยังมั่นใจรักชาติองอาจครั้น
โลกมนุษย์ย่อมจะดีกว่านี้แน่
เพราะมีผู้ไม่ยอมแพ้แม้ถูกหยัน
คงยืนหยัดสู้ไปใฝ่ประจัน
ยอมอาสัญก็เพราะป้องเทอดผองไทย

เพลงพ่อขุนผาเมือง

พ่อขุนผาเมือง นามกระเดื่อง ไกลแสนไกล
เรื่องยกย่อน ก่อนเมืองไทยสุโขทัย ขอมปกครอง

เจ้ากรุงขอม ยอมยกย้าย นโยบาย ตอบสนอง
ยกธิดาเพื่อหมายปอง หวังจะครองใจผาเมือง (เอย...)
ไม่คิดกระเดื่อง ผูกไมตรี

สิงขรเทวี ยอดนารี นครธม ขอมทารุณ
ไทยไร้เกียรติ ถูกขอมเหยียด ให้ขึ้นขม เกณฑ์แรงใช้
ให้ระบม แสนระทม ท้าวพารา

ให้ทำงาน แสนโหดร้าย เฝียนด้วยหวาย ตายนักหนา
ไม่เว้นแม้ เต่าแก่ชรา ขอมเช่นหมา ทารุณไทย (เอย...)
สุดแสนซำใจ พ่อขุนผาเมือง

สุดขุนเคือง เลยยึดเมือง สุโขทัย แต่ไม่ยอม
เป็นกษัตริย์ ยกสมบัติ มอบให้ไป พ่อขุนบางกลางท่าวให้
รับช่วงไว้ ครองบ้านเมือง

พ่อขุนเสียดสะ ยกฐานะ มอบนางเสือง ให้พระร่วง
ร่วมครองเมือง ไทยรุ่งเรือง แต่นั้นมา (เอย...) โธ่เอ๋ยอนิจจา
พ่อขุนผาเมือง ไทยรุ่งเรือง ผาเมือง ไทยสุดลิม

พ่อขุนผาเมือง

เจดีย์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

เมื่อองค์สมเด็จพระนเรศวรฯ ทรงหลั่งน้ำจากสุวรรณภิงคาร
ประกาศอิสรภาพ ณ เมืองแครง ปีวอก เดือนหก แรมสามค่ำ
พ.ศ. สองพันหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ด จนบัดนี้

(สร้อย) ควรจะมีเจดีย์เทอดศักดิ์ศรีบูชา (๓ ครั้ง)

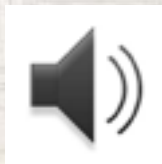
เพื่อเตือนลูกหลานเหลนไทย ถึงความยิ่งใหญ่ของไทยที่รบมา
ไทยรวมใจสู้ปัจจา ไทยจึงมีชัยตลอดมา เป็นอาณาจักรไทย
เพื่อเตือนเพื่อกระตุ้นแห่งใจ ห่มคนเท่าไร

ชาติไทยจึงรุ่งเรืองมา เพื่อตอกตะปูหัวใจชาวไทยทั่วหน้า
ตรงกับคำว่า “ไทยสร้างไทยมา ไม่ใช่เพื่อเป็นข้ารองใคร”

(ดนตรี)

เพื่อเป็นอนุสรณ์ประวัติศาสตร์ นเรศวรมหาราช
พระองค์ทรงกู้ชาติไทย ข้าฯ จะสร้างเจดีย์เสียดฟ้าขึ้นไป
เป็นศูนย์รวมวิญญาณบรรพไทย ไว้บูชา

(สร้อย) ควรจะมีเจดีย์เทอดศักดิ์ศรีบูชา (๓ ครั้ง)

เพลงนเรศวรมหาราช

นเรศวร-พระมหาวีรราชเจ้า จอมไทย
* กู้อิสระภาพ ปราบเสี้ยนหนามไพร
พระด่านต่อตีเทอดศรีอโยธยา
พระทรงรบศึก ฮึกไปข้างหน้า
พระเผด็จศึกเข็ญเช่นฆ่าปราบปัจจาทุกที
ได้ชื่อว่าเป็น ยอดวีรบุรุษ
พระเกียรติ์เชิงยุทธเฟื่องสุดปฐพี
หาญห้าวเข้ารูด ยุทธหัตถิ ยุทธวิธีเป็นที่เฉิดฉันท์
หาญ กล้าพระนำทัพไทยรบปัจจา
ออกหน้า-ประจัน สิ่งใดขวางกั้น รุกกรอนเข้าฟอนฟัน
บุกเข้าไปประจันข่มขวัญทันใด รบรา กล้าตาย
พระทรงมุ่งหมายล้างอายให้ไทย แอ้งยุทธ สุดใจ
พระรวมชาติไทยสมไทยสืบมา
กอบกู้อิสระ ยอดวีระชนไทย เชื้อชาติชาวไทย
เทอดไว้ด้วยใจศรัทธา
ทุกคนสบาลจะหาญจะกล้า เหมือนดั่งมหาวีระ
จอมไทย มิใช่ใคร ทรงนามนเรศวร ฯ นั้นเทอดญ
(ข้า กู้อิสระภาพ...)

แต่...ทหารหาญในสมรภูมิ

ดวงดาวสกาภรณ์ อัสนุชวลีหลังไหล
อาบร่างนักรบไทย ในพนาแสนอาดูร
เจ็บช้ำระกำจิต มิเคยคิดจะสิ้นสูญ
ประวัติศาสตร์จะเพิ่มพูน วีรกรรมอันอำไพ
เพื่อนแก้วผู้แก้แค้นกล้า ทอดกายา ณ แดนไกล
ต้องเหน็บหนาวร้าวฤทธิ์ อย่างโดดเดี่ยวและเดี๋ยวตาย
รอบข้างมีร่างเพื่อน นอนกล่นเกลื่อนชีวาวาย
กอดปิ่นไว้แนบกาย ที่สาหัสด้วยดัสกร
เพื่อนถูกบุกกระหน่ำ อริล้ำทั่วสิงขร
เพราะห่วงแหนแดนมารดร จึงมอบชีพเป็นชาติพลี
เพื่อนสู้ด้วยมือเปล่า จูโจมเข้ารุกกราวี
กระสุนหมดแต่ยังมี สติมั่นในดวงมालย์
มียอมให้ธงชาติใด ปลิวไสวบนทัพฐาน
แม้ร่างจะแหลกลาญ แต่ไตรรงค์ คงยังยืน
ขอเทอดเพื่อนรวมตาย ด้วยอาลัยสุดจักฝัน
หากจำต้องกล้ากลืน เพื่อหน้าที่อันจริง

จำไว้ผู้รุกราน จะต่อต้านสุดกำลัง
ถ้าชีพเราคงยัง ขอแลกชีพกับไพร่
หยาดเลือดทุกหยาดหยด ที่หลังรดปฐพี
จะชาติใช้ในครานี้ จนต้องปราศและพินาศไป
จะหาญสู้กับทรชน ผู้คิดปล้นอธิปไตย
ไล่ออกนอกแดนไทย เพื่อวิญญานทหารเรา
ขอเชิญ..ทหารกล้า
จงนิทรายังที่เนาวิ
หลับเถิดอย่าหมองเศร้า
จะปกป้องผองไพร่

สุดแผ่นดิน

สุดดิน คือถิ่นน้ำ
เขตคามไทยสุดแนว
เราถอยไปไม่ได้อีกแล้ว
ผืนดินสิ้นแนว ทะเลกว้างใหญ่
ชาติไทย ในเก๋ากาล
ถูกเขารานย่ำใจ
เคยเสียน้ำตามากเพียงไหน
เสียเนื้อเลือดเท่าไร ชาวไทยจำได้ดี
เราถอยมาอยู่แสนไกล
รวมเผ่าไทยอยู่อย่างเสรี
พระสยามทรงนำโชคดี
ผืนดินถิ่นนี้ คือแผ่นดินทอง
ไม่มีที่แห่งไหน
ให้ไทยไปจับจอง
เราถอยไปไม่ได้พี่น้อง
ใครคิดมาแย่งครอง ผองไทยจงสู้ตาย

กฎแห่งกรรม

มวลมนุษย์ในโลกนี้
เกิดมาต่างมีเวรกรรมประจำตน
ไพร่ผู้ดี มีหรือจน
มนุษย์ปุถุชน ไม่อาจหลุดพ้นตัณหา
คนที่คิดก่อกรรมเรื่อยมา
ใช้เล่ห์ต่าง ๆ นานา ไม่นำพาผลกรรมความดี
(มนุษย์เอ๋ย..อย่าเห็นกงจักรเป็นดอกบัว)
กลัวเวรกรรมกันเถิดหนา
แต่ความเมตตาให้กันด้วยไมตรี
โปรดได้คิด ชีวิตคน
มนุษย์ปุถุชน ไม่อาจหลีกเลี่ยงเป็นผี
ควรเร่งคิด สร้างสรรค์สิ่งดี
เพิ่มบุญ เพิ่มบารมี เพราะความดีเหมือนเงาตามติดตัว
(รอยโค รอยเกวียน วนเวียนแห่งกรรม ดีชั่วตัวเราทำ
เป็นกฎแห่งกรรม ของปุถุชน)

เพลงทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

คนเราทุกคนว่ายวนผลกรรมนำเนื่อง
ตกตำรุ่งเรืองเกี่ยวเนื่องแต่กรรมของตน
ความดีค้ำจุนจากบุญกุศล ความชั่วจากบาปทุกข์ทน
เพราะตนนั่นก่อเวรไว้
บางคนถือดีมังมีเพราะทำกรรมชั่ว
นั่นบาปสาปตัวเกลือกกลั้วมัวเมาเวลาไป
บางคนระอาว่าเหตุไฉน ทำดีแต่จนเหลือใจ
ไม่เห็นได้ดีเหมือนว่า
อย่าเพลिन ถือว่าเงินเป็นใหญ่
จิตใจเหนือสิ่งใดล้ำค่า
เพราะความทุกข์ความสุขใด
เป็นที่ใจ ไซ้ที่ตา อย่าพะวงหลงลืมตน
ทำดีทุกที ต้องมีผลดีโดยทั่ว
ก่อกรรมทำชั่ว ได้ชั่วตอบแทนทุกคน
คนดี รักดี ไซ้คดี มีผล
คนชั่ว ชั่วใจดเฉาชนม์ ไม่พ้นผลกรรมซ้ำเติม
(ซ้ำ อย่าเพลिन.....)

เพลงวิญญาณ

ทำนองและเนื้อร้อง โดย สนิท ส.

ชีวิตปวงชน วนวายตาย แล้วเกิดมา
วิถีชะตา เปลี่ยนแปร ผันไปไหน
ต้องพันพัว ทั้งดีและชั่ว เช่นไร
สุขและทุกข์ใจ เพราะมีวิญญาณ บันดาล
ใครคิด ใครทำ กรรมที่ดีร้าย ก็ตาม
ใครสวຍ ใครทรม ingsตามรู้ทุกสถาน
ได้เล็งเห็น และเป็นผู้สร้าง บันดาล
เชื่อมาช้านาน นั่นคือวิญญาณ ในตน
เกิดแก่ เจ็บตาย ร่างกายมลายไปสิ้น
ศพจะถมจมดิน วิญญาณ มิดับตามตน
เพราะเป็นสิ่งที่เลิศ พลังแข็งแกร่ง
ย่อมปรงสรรคร์ ตัวตน วนถือเกิดซ้ำรำไป
ชีวิตใครดี มีสุข มีทรัพย์สราญ
เป็นเพราะวิญญาณ ชาติเดิม นั่นดีผ่องใส
แต่คนทรม รับความทุกข์โศก เศร้าใจ
นั่นเป็นทุกข์ภัย เพราะวิญญาณเดิม ชั่วทรม
(ซ้ำ เกิดแก่เจ็บตาย...)

รำวง “กู่เอกราช”

เราเป็นไทยไม่ลืมเรื่องเก่า
เรื่องที่เรายังตรึงซึ่งใจ
แดนดินทองของเรายิ่งใหญ่
ศิวิลด้วยใครสร้างมา
บรรพชนทุกคนท่านสู้
จึกศัตรูสู้มันยิบตา
เอาชีวันแลกกันทุกท่า
สร้างไทยมาเพื่อผองคนไทย
นเรศวรฯ ทรงกู่เอกราช
ฟาดศัตรูรบสู้เกรียงไกร
บุกทลวงจ้วงฟันลูกได้
กู่เมืองไทยไว้ให้ชนชั้นเรา
เราบันเทิงรำเรงเต็มที
อยู่กินดีเสรีมีเผ่า
กตัญญูรู้คุณโคตรเรา
อย่ามัวเมาให้เขาช่วงชิง (เมืองไทย)

บทตรวจน้ำแผ่ส่วนกุศล

บุญนี้ข้าฯ ทำ ขอเป็นข้าวน้ำ เครื่องทิพย์นานา
เป็นวิมานทอง เรืองรองโสภา ตราบทั้งนางฟ้า
พັນหนึ่ง บริวาร
เครื่องทิพย์ทั้งนี้ ขอถึงชนนี้ บิดาอย่างนาน
ถึงญาติทุกหมู่ ครูบาอาจารย์ พันทุกข์อย่างนาน
ได้วิมานทอง
ฝูงเปรตทั้งหลาย นรกอสุรกาย หมู่สัตว์ทั้งผอง
เต่าปลาปูหอย ใหญ่น้อยเนื่องนอง
จงตั้งใจปอง รับเอาส่วนบุญ
สัตว์น้อยสัตว์ใหญ่ ตัวเรานี้ไซ้รู้ ได้กระทำทารุณ
ด้วยกายวาจาใจ บาปได้ปองป้อน
รับเอาส่วนบุญ อย่าเป็นเวรกรรม
อินทราเทวา ตราบทั้งพรหมา ท้าวเวสสุวรรณ
พระภูมิเจ้าที่ อาทิตย์พระจันทร์ อังคารพุทธพรรณี
พฤษศยคุกร์เสาร์

เทพเจ้าทั้งหลาย ทั้งหญิงทั้งชาย สิบสองราศรี
ตราบทั้งพระกาฬ จตุโลกบาลทั้งสี่
ครุฑานาคี กิณรีกินรา
เทพเจ้าทั้งหลาย ทั้งหญิงทั้งชาย
จงไมทนา รับเอากุศล ผลบุญนี้หนา
ทั้งพสุธา คงคาวารี
ชื่อว่าเข้ญใจ ขอจงอย่าได้ ไปบังเกิดมี
ความยากอย่าเห็น ขอให้เป็นเศรษฐี
คฤหบดี มนตรีพระยา
คนพาลอย่าคบ ขอให้ประสบ คนมีปัญญา
เดชะกุศล ขอให้พ้นจตุรา
ขอให้ตัวข้าฯ พบพระศรีอารีฯ
ได้ฟังคำสอน มีใจโอนอ่อน สำเร็จอย่านาน
ลูถึงเมืองแก้ว กล่าวแล้วคือนิพพาน
ดับชาติสังขาร
จากโลกโลภีภักข์ขาดเทอญฯ

รายนามผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)
(หนังสือ อ.พร รัตนสุวรรณ)

๑. ห้างทองเทพนำชัย (เตาปูน)		
โดย คุณแหลม-คุณชลิกา โรจนโกศล และครอบครัว	๘,๐๐๐	บาท
๒. ห้างทองเทพนำชัย (นนทบุรี) โดยคุณชาญวิทย์ ถนัดธรรมกุล	๖,๐๐๐	บาท
๓. คุณอวยชัย-คุณศมานันท์ ถนัดธรรมกุล และครอบครัว	๑๔,๐๐๐	บาท
๔. ดร.นันทพล-คุณอโณทัย-คุณวันปิยะ โรจนโกศล	๓,๐๐๐	บาท
๕. คุณพจน์-คุณกาญจน์ลภิน-คุณกฤษณ์พีระ รัตนธรรมศรี	๓,๐๐๐	บาท
๖. คุณทศพล-คุณภคมน-ด.ญ.สุภัทสร-ด.ญ.วรัปสร ถนัดธรรมกุล	๑๖,๐๐๐	บาท
๗. โรงงานทองเทพนำชัย	๑๕,๐๐๐	บาท
๘. คุณอภิวัฒน์ ถนัดธรรมกุล	๓,๐๐๐	บาท
๙. คุณธงชัย-คุณนฤมล-คุณวรัญญา จึงประพฤติ และครอบครัว	๖,๐๐๐	บาท
๑๐. ครอบครัวศรีสุธัญลักษณ์	๙,๐๐๐	บาท
๑๑. คุณฮั่ว-คุณพรมา หอมศิริวรรณ, คุณสิทธิชัย-คุณปารีชาติ ด.ช.วณฤทธิ์-ด.ญ.อุสา หอมศิริวรรณ และ บริษัท สำนักกฎหมาย สิทธิชัยแอนด์แอสโซซิเอทส์ จำกัด	๑๕,๐๐๐	บาท
๑๒. คุณศักดิ์ดา-คุณรัชนิ วงศ์กีสกุล และครอบครัว	๑๕,๐๐๐	บาท
๑๓. คุณพ่อเม้งซี่ แซ่ฮั่ว-คุณแม่อาบ๊วย แซ่ตั้ง	๓,๐๐๐	บาท
๑๔. คุณพ่อเล็ก-คุณแม่สินี ถนัดธรรมกุล	๓,๐๐๐	บาท
๑๕. คุณพ่อใจเกียง แซ่เต้-คุณแม่แจ็กเกียว แซ่เลี้ยง	๓,๐๐๐	บาท
๑๖. คุณอรพรรณ-คุณวัชรพงษ์ ถนัดธรรมกุล	๓,๐๐๐	บาท
๑๗. ห้างทองไทยศิลป์ ๑ โดยคุณวิศรุต-คุณรัชนิ บุญบรรเจิดสุข	๕,๐๐๐	บาท

๑๘. ห้างทองไทยศิลป์ ๒

โดย คุณสุวรรณ-คุณลภัก บัญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๑๙. ห้างทองไทยศิลป์ ๓

โดย คุณสุรชาติ-คุณกิตติมา บัญบรรเจิดสุข และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๐. คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่อาลัย บัญบรรเจิดสุข ๓,๐๐๐ บาท

๒๑. คุณจีระชัย-คุณทัศนีย์ ไกรกังวาล และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๒. คุณกิตติ-คุณวันทนี รัตนศรีวิจิตร และครอบครัว ๖,๐๐๐ บาท

๒๓. คุณตาชี่เอี้ยง แซ่ฉั่ว-คุณยายโซว แซ่ลิ้ม ๓,๐๐๐ บาท

๒๔. คุณเอี้ยงฮวง บัญบรรเจิดสุข ๖,๐๐๐ บาท

๒๕. คุณทวี-คุณนัยนา ลีลาเวชบุตร ๓,๕๐๐ บาท

๒๖. คุณศุภกฤต ลีลาเวชบุตร และครอบครัว ๓,๐๐๐ บาท

๒๗. คุณปริญญา-คุณลานี ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท

๒๘. คุณภิญญาดา ลีลาเวชบุตร ๓,๐๐๐ บาท

๒๙. ครอบครัวอมรสิทธิ์ ๘,๐๐๐ บาท

๓๐. คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์ ๓,๐๐๐ บาท

๓๑. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด ๓,๐๐๐ บาท

๓๒. ครอบครัวหงส์เงิน ๕,๐๐๐ บาท

๓๓. คุณณัฐพล-คุณศุภวาณี ศรีสุธัญลักษณ์ ๓,๐๐๐ บาท

๓๔. คุณนริศ เรเชียงแสน-คุณแม่บุญมี คำเอี่ยม ๓,๐๐๐ บาท

๓๕. คุณสุวัชรีย์ เล็กศรีสกุล และครอบครัว ๓,๐๐๐ บาท

ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓

เมื่อเข้าสมาธิเพ่งดูที่พระรูปล้อเกิดอนุสรณ์
จะเห็นเป็นแสงสว่างสีรุ้งเข้ม ๗ สีผสมกลมกลืนกลายเป็นสีธงชาติ
ที่มีวงล้อธรรมจักรสีขาวกระจ่างนวลทาบ และตรงกลางวงล้อธรรมจักรมี
มหามงกุฎสีทองระยิบระยับ และมี ๗ สีแผ่ออกมาโดยรอบ